

Март Атанасов

Земният лик на Бога

Посвеждавам на баща ми Атанас Атанасов, г-жа Светла Бисерова, моите учители Мария Де Зваан и Анна Капеле от Холандия, Иван Ангелов от „Надежда”, Урсула Херцих от Германия, Магали и Виктор от Франция, Георги Акабалиев, Вихра Каланишева, Недялко и Катя Абаджиеви и цялото Антропософско общество в България, както и на следните личности и организации:

***Mechteld Camman (HELIAS Foundation, Holland),
Piry Krakow (GLS Bank Stuttgart, Germany),
Thomas Mangei (Stiftung HELIXOR, Germany),
M. Francois Jordan (Paul Coroze Foundation, France)***

Редактор: *Нина Рашкова*
Коректор: *Даниела Игнатова*
Художник на корицата: *Мира Пъдевска*
Предпечат: *Георги Акабалиев*

Март Атанасов

Земният лик на Бога

Част 1

*Физическото създаване на Европа и Северна Америка
от антропософска и масонска гледна точка*

2015

Антропософско издателство
“Даскалов”
Стара Загора

Фиг.1 Ортографска карта на Европа

„Когато наблюдаваме Земята по време на превръщането ѝ в твърдата сцена, твърдата почва, на която днес осъществяваме развитието си, прави впечатление непрестанният процес на нейното страдание! Втвърдявайки се, тя все повече страда и стене от болки. Нашето съществуване е за сметка на нейните болки!“

Рудолф Щайнер

Въведение

Според едно устно сведение от д-р Рудолф Щайнер (1) планинската верига, съставена от Татрите, Карпатите и Балкана, образува профила на *коленичил старец*. (фиг. 1) Татрите са ниско сведената му глава, диагонално спускащите се Северни Карпати са гръбнакът и присвитият му корем, хоризонталните Южни Карпати са бедрата, а Балканът – подбедриците, които на Изток при нос Емине достигат Черно море. Трансилванската планина Бихор са събраните му и опряни върху коленете длани на ръцете. Горният и долният дял на Татрите, които оформят главата, са издължени към Алпите и напомнят рога. Между тях е основният им дял, където се издига най-високият връх в описания *S* – образен масив - високият 2655 м. връх Герлаховски щит. Коленете на Стареца са мястото, през което река Дунав преминава - водният проход Железни врата.

Основната тежест на тази фигура пада върху средния балкански дял, където се издига най-високият връх Ботев (2376 м.). (фиг. 2) Неговото старо име е Юмрукчал, което в превод от турски означава Юмрук. Основните планини под него са взаимосвързаните Рила, Пирин и Родопите, където сякаш вследствие на оказаният отгоре натиск се издига най-високият връх в Източна Европа – Мусала (2925 м.) Името идва от арабски език и означава *«близо до Бога»*. Мусала е с 8 метра по-висок от олимпийския Митикас (2 917 м.) в Гърция.

Фиг. 2 Карта на подбалканската област

Трите етапа на образуване на европейския континент

Европейският релеф възниква в резултат на сложни и продължителни процеси на образуване, ключовите моменти от които са отразени върху картите на теософа Уилям Скот-Елиът, публикувани в книгите „Историята на Атлантида“ (1896) и „Изгубената Лемурия“ (1904). (2) Относно тяхната автентичност запознатият с тези въпроси Рудолф Щайнер няма никакви възражения, освен такива, свързани с датировката на посочените периоди, която обаче нас не ни засяга. На първата карта е отразен късният етап от съществуването на древния континент Лемурия, който някога се разполага на мястото на

днешния Индийски океан. (фиг. 3) Тук той се намира в процес на разпад и постепенно изчезване от повърхността на Земята. Това е съпроводено от едновременното издигане на други континенти и на първо място на Атлантида. На картата се вижда първият зачатък на Европа, който е *Иберийският полуостров*. Той заема място в обширната Атлантида заедно с дялове от днешните Франция и Северозападна Африка. На Запад е локализиран първият зачатък на Северна и Южна Америка, който е един и същ и за двете.

Картата на фиг. 4 отразява етапа на най-голямото разрастване на Атлантида, който обхваща големи части от днешните Северна и Южна Америка, както и Великобритания и Ирландия. Това онагледява периода в далечното минало, когато между Западна Европа и Северна Америка съществува директна сухоземна връзка. На този етап Атлантическият континент вече е разделен на две части - едната е споменатата западна, а другата е източната, която включва области от Южна Европа, Африка и Южна Азия. Последните три оформят един общ евро-афро-азиатски континент, който се разраства на Изток. Северните части на Европа и Азия все още лежат на дъното на Световния Океан. Основната част от Атлантида остава свързана с двете Америки, които от своя страна се разрастват на Запад. Образоването на триото Европа-Африка-Азия и на дуото Северна-Южна Америка става едновременно, но *разединено* и в противоположни посоки.

Следващата карта на фиг. 5 показва процеса на откъсване на Атлантида от Северна и Южна Америка, който води до намаляването на площта ѝ. За сметка на това тази на вторите нараства и те се издължават във *вертикална посока* към Северния и съответно Южния полюс. Свиването на Атлантида създава впечатлението за „връщане“ обратно на Изток. Тук ще вмъкнем, че образуването на континентите не става чрез хоризонталното им откъсване един от друг, както на пръв по-

Фиг.3 Разпадането на Лемурия и първи начинки на Европа

глед изглежда, а чрез вертикалното издигане и потъване на определени техни площи. За това Рудолф Щайнер казва следното:

„Сушата в определени участъци на Земята непрекъснато се издига и потъва - издига се – потъва ... Ето как сушата и водата на Земята се разпределят по най-различни начини. Ако се разгледат скалите на Британските острови, на Англия, Шотландия и Ирландия, съдейки по слоевете, им ще се види, че за своето съществуване Англия се е издигала и потъвала четири пъти.” GA 354, 4

„Проследявайки образуването на Земята далеч в миналото, ставаме свидетели на все по-високи температури, на все по-голяма топлина. На Лемурия нейното състояние е такова, че отделните камъни са разтворени и дори минералите, които днес са кристализирани до твърдост, течеха като разтопено желязо. Всичките минерали преминават през един такъв процес, който в малък мащаб виждаме в кристализирането на солта при изстудяването на водата, в която е разтворена. Така се втвърдява всичко на земята, така се събира в едно. Това втвърдяване става така, че в течната земя посредством концентриране постепенно се утаяват твърдите минерали. Само чрез такова втвърдяване Земята се превръща в днешната обител на физическото човечество. Това втвърдяване в определен момент достига върхната си точка.” GA 108

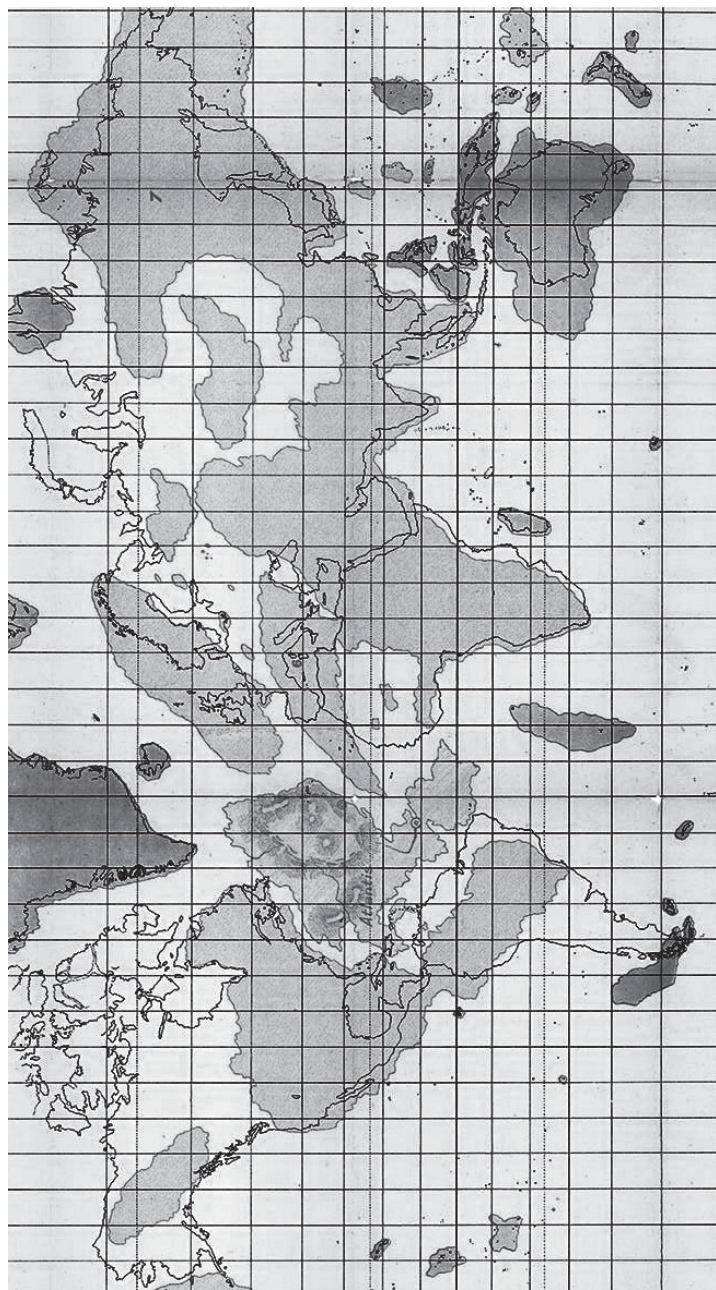
Картата на фиг. 5 отразява етапа на максималното нарастване на Европа на Изток, където плътно се свързва с Югозападна Азия и Африка. Нейните три южни полуострова все още образуват монолитно цяло. На Североизток от нея е фиксирано мястото на днешния Кавказ до черноморското простран-

ство. В същото време на Северозапад възниква Северна Европа. Между нея и Южна Европа има водно пространство, което показва, че тези две части възникват *напълно независимо* една от друга. Първата е обусловена от миналата си връзка с Атлантида и Америка, а втората от тази с Африка и Южна Азия.

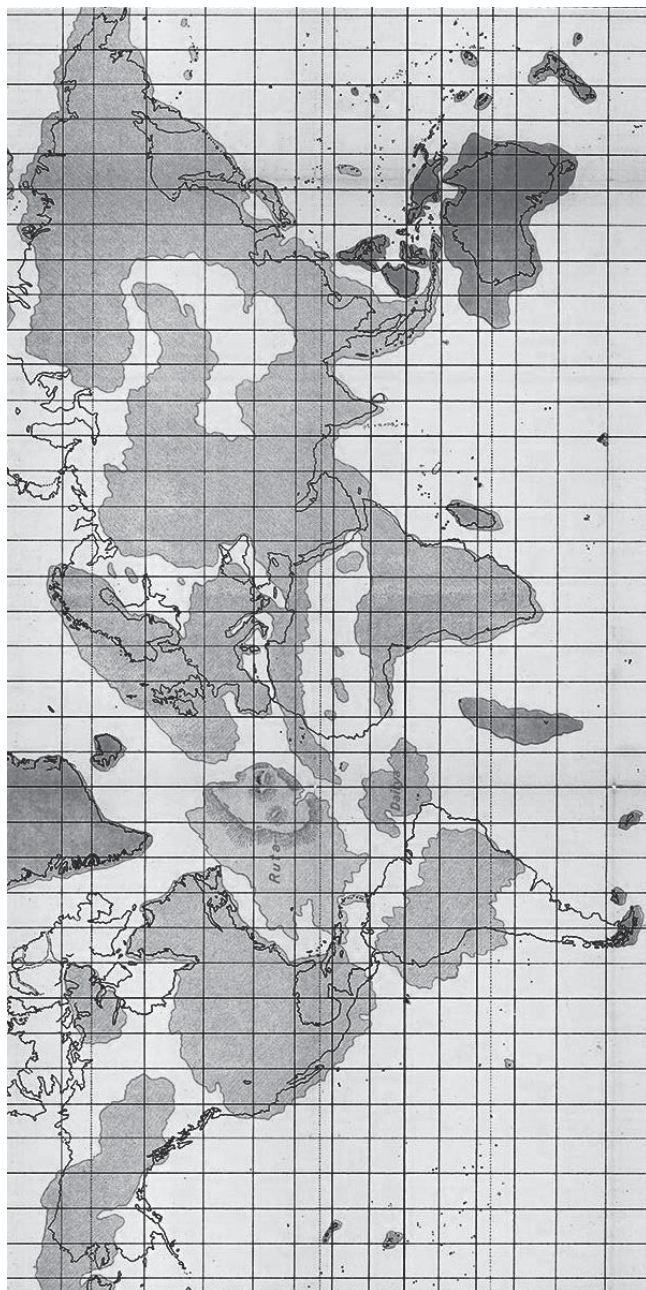
Тази карта отбелязва началото на процеса на присъединяването на Южна Европа към Северна и отварянето на протока между Черно и Средиземно море. Тяхното по-нататъшно развитие е отразено на картата на фиг. 6, където тези две части са до голяма степен вече свързани. Това става вследствие на откъсването на Южна Европа от Азия, което слага край на разрастването ѝ на Изток. За нея започва едно обратно движение на Запад – Северозапад, което има характер на отдръпване от Азия и присъединяване към Северна Европа. То води до откъсването на трите южни полуострова един от друг, както и до отделянето на Балканите от Мала Азия и на Иберия от Африка.

Особено повлияни от континенталните процеси на разрастване на Северозапад са Апенините, които се откъсват от Балканите. Проникването им нагоре в континента води до издигането на Алпите. Това става под действието на силите, идващи от посоката на Северозападна Европа, където се натрупва огромна континентална маса. Тя обхваща Британските острови, Скандинавия без Финландия и крайбрежието на Северно море. Тяхната стара взаимосвързаност днес личи по подводния релеф на областта. (фиг. 23) През това време Североизточна Европа все още лежи на дъното на Океана.

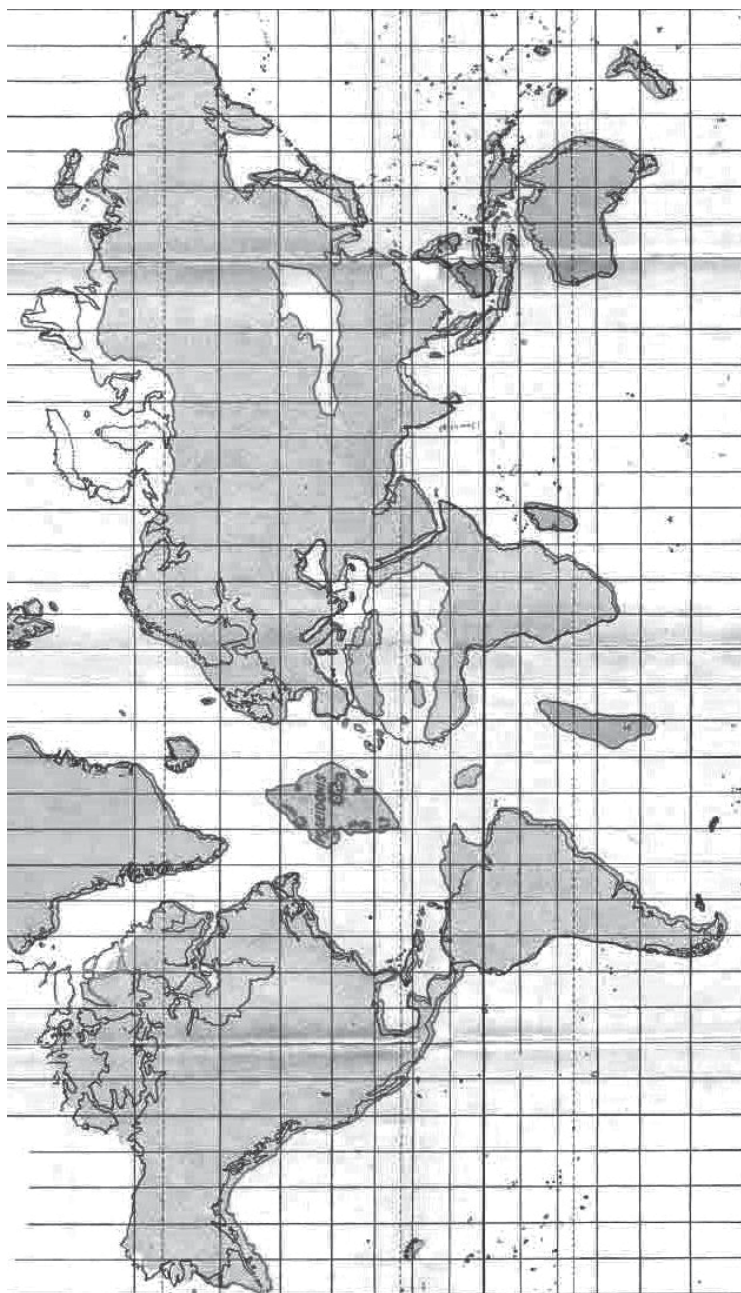
След откъсването от Мала Азия, Балканите оставят множество острови в Егейско море. Те свидетелстват за старата пряка връзка между двата континента, която личи също по по-плиткия подводен релеф на района. Вследствие на това се отваря черноморският пролив, през който се спуска заобикалящият от Север континента атлантически Гълфстрийм. До тогава той влива водите си в Северния Ледовит Океан. За този

Фиг.5 Образуването на Северна и Южна Америка на Запад и на Северна и Южна Европа на Изток. Начало на отварянето на протока Гълфстрийм при Черно море.

Фиг. 6 Свързването на Северна и Южна Европа и начало на затварянето на протока
Гълфстрийм през Черно море

Фиг. 7 Атлантида в края на съществуването си

момент от еволюцията Рудолф Щайнер казва следното:

„След достигането на Скандинавия, постепенно охлаждайки се, Гълфстрийм поема на Изток. По времето, когато земна повърхност на Сибир и Русия все още липсва, то се спуска надолу покрай уралската област, завива покрай източните Карпати и стигайки до мястото на днешната Сахара, се влива в Бискайския залив на Атлантическия океан, описвайки по този начин един напълно затворен кръг.”
GA 121, 10

Така се стига до появата на черноморския пролив, вследствие на което континентът се превръща в огромен остров в Атлантическия океан. Наред с това Атлантида все повече губи от площта си, което особено се отнася за нейния Запад. За сметка на това площите на Северна и Южна Америка значително нарастват в характерната за тях вертикална посока. (Трудно е да се каже със сигурност, но изглежда, че картите на фиг. 5 и фиг. 6 отразяват началото на процеса на отварянето и съответно началото на процеса на затварянето на протока на Гълфстрийм през Черно море.)

Последната карта (фиг. 7) отразява крайният етап от образуването на световния релеф. Размерът на Атлантида е смалял до този на неголям остров с формата на ромб в центъра на Атлантика. Той много прилича на стрелката на един компас, която сочи приблизително посоката Север – Юг. В своя заник континентът заема *средно* или *равновесно* положение спрямо тези наоколо. На картата е обозначен с името Посейдонис, дадено му от Платон.

Що се отнася до Европа, за разлика от нейните южни части, тези на Север са все още недиференцирани. Особено характерна е областта на Черно море, която по това време е оформена напълно само от Юг. Подводният ѝ релеф показва,

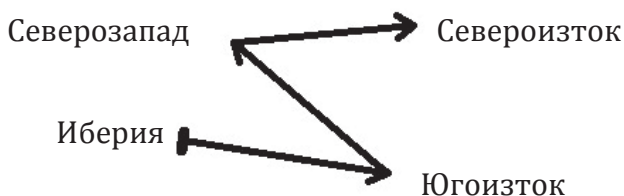
че в един следващ етап тя се разширява на Северозапад към днешна Одеса, както и на Североизток към Аралско море. Най-голямата промяна обаче се състои в затварянето на черноморския пролив на Гълфстрийм. Това става вследствие на процеси, които картата само загатва, а именно влизането в действие на една нова сила, този път от Североизток. Тя предизвиква издигането на Североизточна Европа от дъното на Световния Океан, което подлага на опън северозападните части на континента. Това води до разкъсването му на Северозапад и появата на Балтийско море. По този начин Великобритания и Ирландия се превръщат в острови, а Скандинавия - в полуостров. Последният е прихванат чрез три съхопътни ръкава от руската част на континента, което предотвратява превръщането му в остров. Друго следствие е образуването на планините по западното крайбрежие на Норвегия в резултат от придвижването на земна маса в тази посока. По подобен начин възникват и Скалистите планини в Западна Северна Америка и съответно на Андите в Южна. Формата на Датският полуостров също напомня за неговата стара свързаност със Скандинавия и свидетелства за процеса на разкъсване на континента на Северозапад.

На този етап най-съществени обаче са измененията в релефа на Източна Европа. Те засягат главно затварянето на протока между Балтийско и Черно море, което слага край на островното състояние на континента. На неговото място възниква една от „най-младите“ и нестабилните сухопътни области на Земята - украинско-прибалтийската. За някогашния проток на това място днес напомня огромното количество големи и малки реки, езера и блата, както и речният път, минаващ по течението на реките Днепър и Висла. Чрез изкуствено прокопаният канал между последните две се осъществява директна водна връзка между Черно и Балтийско море. Друг израз на „нестабилността“ на тази суша е инцидентът през 1984

в Чернобилската ядрена централа, която е разположена там. Същата днес е подложена на нов вид разкъсване, вследствие на разразилата се през пролетта на 2014 година Гражданска война в Украйна.

*

В процеса на своето създаване Европа следва една закономерна *S* – образна траектория, която сменя последователно посоките Югоизток - Северозапад - Североизток. Нейна отправна точка е Иберийският полуостров, откъдето континентът първо поема на Югоизток към Азия, след което се отдръпва в противоположната Северозападна посока, за да се отправи накрая към Североизток. Това е свързано с трите етапа на неговото физическо формиране, които засягат три различни точки от повърхността. През първия Европа е това, което се образува на Югоизток в контекста на свързването ѝ с Южна Азия, през втория е това, което се образува на Северозапад в контекста на консолидирането ѝ в общо цяло със Северната ѝ част, а през третия и последен етап е това, което се образува на Североизток в контекста на повторното ѝ свързване с Азия. (фиг. 8) С други думи тя следва посоките на Азия – Америка – Азия! Емацията на това *S* - образно движение е *S – образният* профил на засегнатият в началото Източноевропейски „старец“.

Фиг. 8

Северноамериканския Дракон

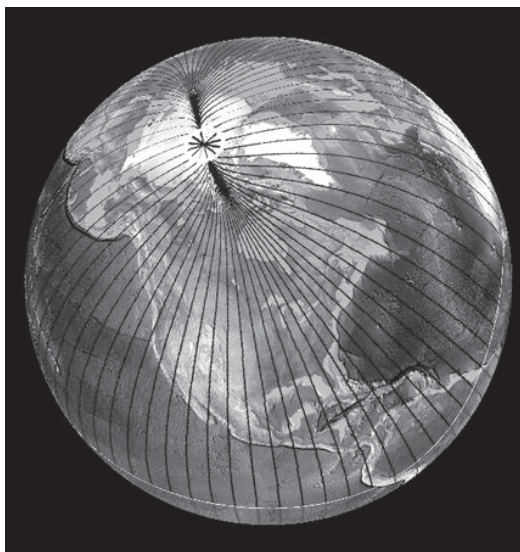
Начинът на образуване на Европа е напълно противоположен на този на Северна Америка. След откъсването от Атлантида нейната площ, заедно с тази на Африка, нараства на Изток, докато при втората това става на Запад. Формите им също имат противоположен характер: европейската е *хоризонтална*, а северноамериканската - *вертикална*. Първата е успоредна на екватора, докато втората е перпендикулярна на него и източена нагоре към Северния магнитен полюс. Разликите във формата на двата континента се дължат на различните видове сили, на които са изложени, както и на тяхната различна интензивност. Това са противоположните по своята същност *центростремителни* и *центробежни* сили на Земята. Първите са свързани с *гравитацията* и имат чисто земен характер, а вторите с *магнетизма* и имат земно-лунен характер. Последните оказват преобладаващо влияние върху двете Америки, което личи от формата и местоположението им. Тя е източена вертикално и с далечните си краища докосва двата магнитни полюса: Северният, който е в горната част на канадските острови Кралица Изабела и Южният в близост до Антарктида, с която Южна Америка се свързва посредством един камшикообразен подводен провлак. (фиг. 9 и 10) На практика тези два континента свързват директно двата магнитни полюса с непрекъсната земна връзка, минаваща по протежението на Скалистите планини в Северна Америка и Андите в Южна.

Центробежните магнитни сили са свързани с въртенето на Земята около нейната ос и извеждането на Луната в орбита около нея. Схемата на фиг. 11 от Рудолф Щайнер илюстрира този процес. Първо под действието на тези сили се изхвърлят по-леките, летливите субстанции, обозначени с лилаво, които се превръщат в ядро на Луната. След това се увеличат по-тежките, които по онова време се намират в течно състояние. Те

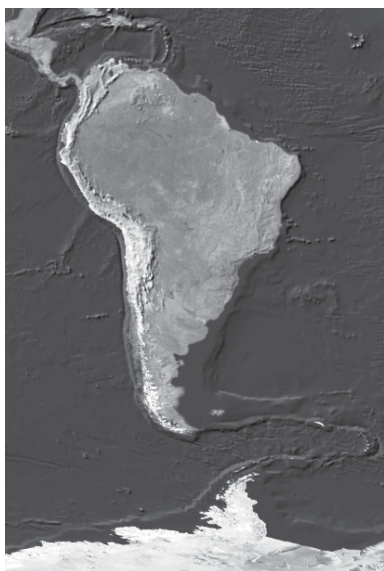
се разполагат около летливото ядро, след което се втвърдяват. Така днес Луната е по-твърда в краищата отколкото в средата, докато при Земята е обратното. Що се касае до втвърдяването на Луната и свързаното с това минерализиране на Земята Рудолф Щайнер казва следното:

„Луната, чиято повърхност е такава, каквато е вътрешността на Земята, е произвела отвън една сгъстена, вроговена маса. Това е, което виждаме, поглеждайки нагоре. Тя не е сродна с нашето минерално царство, а е вроговена и остъклена. Тя е нещо изключително твърдо, по-твърдо от каквато и да било рогова субстанция на Земята, но не е изцяло минерализирана. Оттук идва специфичната форма на лунните планини, които всъщност изглеждат като прикрепени рога. Те са образувани по такъв начин, че човек дори може да усети това, което преди е било органично, което някога е било живо. С отделянето на Луната е започнало постепенното отлагане на настоящите минерали от предишния гъст флуид.” GA 354, 2

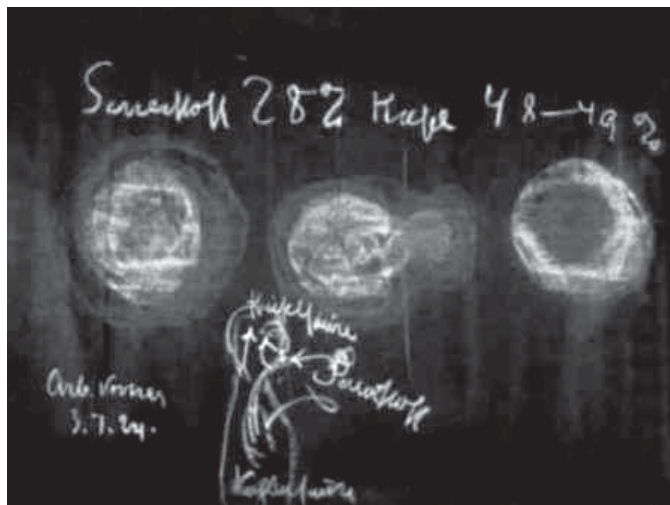
Според същия автор „Луната е изхвърлена постепенно от Земята от началото до средата на Лемурийската епоха от областта, позната днес като най-обширното водно пространство – Тихия океан.” Образоването на американската суша на Запад от Атлантида е повлияно от отделянето на Луната от Земята. То протича в посоката на това отделяне и се явява следствие от последствието от лунните сили, както и от останалите в Земята центробежни сили и субстанции от лунен тип. Между тях възниква взаимно привличане, което увелича субстанцията на двата американски континента към мястото на изхвърляне на Луната. То в крайна сметка слага отпечатък върху външната им форма и като цяло се прекратява едва след пълното втвърдяване и на двете планетарни тела.

Фиг. 9 Северния магнитен полюс

Фиг. 10 Връзката на Южна Америка с Южния магнитен полюс

Фиг. 11 Схема на отделянето на Луната от Земята, автор Рудолф Щайнер

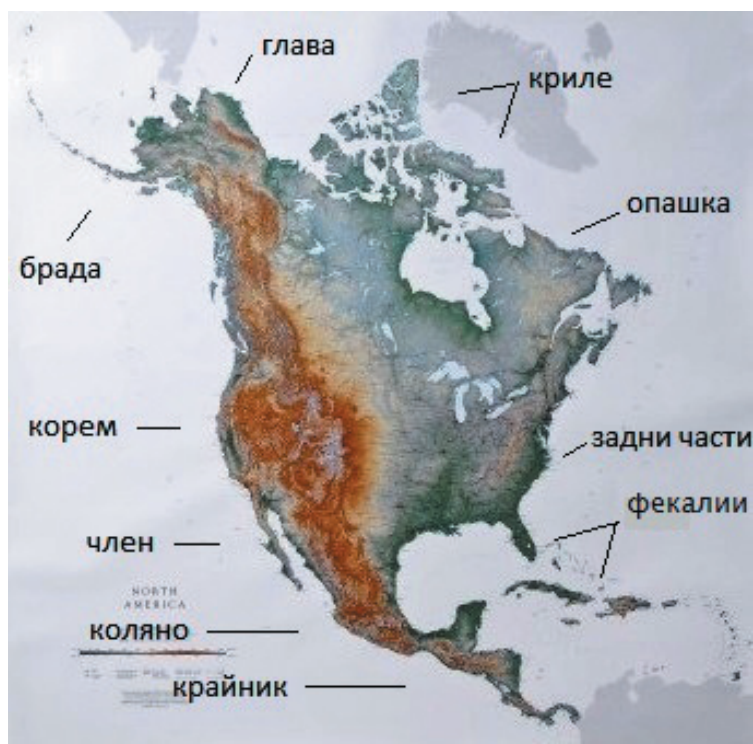
Това спира придвижването на земна маса към Северна и Южна Америка и фиксира окончателната им форма под действието на противоположните на лунния магнетизъм сили – тези на гравитацията.

Намиращите се все още в Земята през първата половина на Лемурийската епоха лунни субстанции оказват специфично въздействие не само върху континентите, но и върху физическите тела на техните обитатели. За това се съди по следните думи на Рудолф Щайнер:

„Те се възплъщаваха във форми, които днес вече отдавна са изчезнали, в същества, които им позволяваха да виждат околната физическа среда. Те одушевяваха, проникваха с дух такива низши същества, които се намираха между хората и боговете, тъй като по-висшите човешки тела все още бяха твърде непохватни, както детето след раждането си е по-непохватно и от малко пиле. Тези нисши същества, които тогава намиращите се между боговете и хората същества временно обитаваха, бяха дракони или змии.» GA 101

„Наред с човека (на Лемурия) съществуваха животни, които на външен вид стояха на неговата степен на развитие. В днешния смисъл бихме причислили тези животни към вида на влечугите.“ GA 11

Въздействието на субстанцията на намиращата се в Земята Луна не позволява възникването на човешки физически форми като днешните, а на такива от влечуго или драконообразно естество. То е толкова голямо, че се отразява не само върху формата на земните същества, но и на някои от континентите. Затова може би не е за учудване, че във външната форма на толкова свързаната с Луната Северна Америка мо-

Фиг. 12 Полетът на Дракона

жем да съзрем профилът на един **лелящ дракон!** (фиг. 12)

Формата на този Северноамерикански Дракон е следната. Главата му е Аляска, а гръбнакът, удебелен при врата, е вертикално спускащият се покрай тихоокеанското крайбрежие хребет на Скалистите планини. Надолу той се издува, оформяйки корема му, под който е мъжкият полов орган, образуван от продълговатия, успореден на континента и наситен с вулканични огнища полуостров Калифорния. Долната част на Скалистите планини оформят областта на бедрото с изпъкналото напред коляно, където е разположен вулканът Колима. Крайникът надолу изтънява и добива формата на птичи крак,

завършващ с нокът, който захваща Южна Америка.

Драконът има малки, разперени нагоре криле. Дясното замахва нагоре и е съставено от разпокъсаните канадски острови Кралица Изабела, които се събират в една точка непосредствено до Гренландия. В тази област е разположен Северният магнитен полюс, за който това крило сякаш е захванато. Лявото крило замахва назад и е оформено от групата Бъфински острови, под които се намира заливът Хъдзън. Зад него е полуостров Лабрадор на Атлантическия океан, който е темпераментно повдигнатата нагоре широка опашка на Дракона. Под нея започва обширната област на седалището, която долу опира Мексиканския залив, а отзад Атлантическия океан. Полуостров Флорида е продукт на отделителната му система, която се облекчава по време на полет. Същото значение имат и разпръснатите в Океана близки острови Куба, Кариби, Бахами, Ямайка и др.

Образуваната от полуостров Аляска глава на Дракона се състои от три ясно изразени и разграничени една от друга области, разположени около планинските вериги Брукс и Аляска. (фиг. 13) Те формират трите части на лицето – челото, носа и челюстите. Първото е ниско, масивно и с една изпъкнала напред роговидна част, в основата на която е планинската верига Брукс. Това е един вид черепа на Дракона. Носът заема средната област на главата и е безформен, сплескан като на клоун, издут и самоуверено вирнат нагоре. Челюстта е особено масивна, корава и издадена напред, давайки израз на силната воля на Дракона. Устните са едва фиксирани, което издава липсата на чувства. Областта на долната съвпада с мястото, където е устието на златоносната река Юкон, която извира от Скалистите планини и представлява носоглъдката на Дракона. От нея явно извира злато! В областта на устието на тази река (коренът на тази дума е „уста“, което е особено приляга на този случай) е позициониран основаният в древността от рус-

Фиг.13 Карта на Аляска с местоположението на ХААРП, вр. Мак Кинли, гр. Св. Михаил и други

наци град Св. Михаил. Плитчините пред брадата създават усещането за цветна аура и допълнително я уголемяват. За някои те могат да изглеждат като украшение, а за други - като зловоение. Във всеки случай този детайл подсилва впечатлението, че Драконът се усмихва злорадо. Същото личи и по втрещения, безсрамен поглед на малките, присвити и почти незабележими очи.

Под брадата е изключително сложно устроеното гърло. То се състои от два дяла: горен и долен. В основата си първият започва от горната дъгообразна част на хребета Аляска, в чиято среда се издига най-високият връх в Северна Америка – Маккинли (6 168 м.) На Запад той прераства в продълговатият и вдаден напред в Океана полуостров Аляска. Вторият дял се образува от долната дъгообразна част от хребета Аляска, която на Запад завършва с полуостров Кенай. Той представлява демонично заострената и издадена напред адамова ябълка на гърлото на Дракона. Част от нея е изхвъркнала напред в Океана под формата на остров Кодияк, който следва извивката на полуостров Аляска.

В средата на описаните два дяла от хребета Аляска - в самия център на гърлото на Дракона, е разположен американският военен полигон Гакон. На неговата територия е изградена системата от антени на строго секретната американска Програма за високочестотни активни аурални изследвания (High Frequency Active Auroral Research Program) или накратко ХААРП. Тя се разработва от Военно-морските и Военно-въздушните сили на САЩ и според официалната информация служи за “системни електромагнитни въздействия върху атмосферата, йоносферата и магнитосферата на Земята с научна цел.”

За целите на програмата огромен участък от територията на военния полигон Гакон е „залесена“ с гора от 180 25-метрови антени от типа „арфа“ - аврорална резонансна фазирана

антена. Мястото изглежда отлично избрано, заради близостта от една страна до Северния магнитен полюс, а от друга до Скалистите планини, които свързват този полюс с Южния в другото полукълбо. Близостта до най-високия връх в Северна Америка Маккинли вероятно също оказва влияние, усилващо земното магнитно поле, което представлява „мисловният“ полюс на планетата. Вероятно въздействия от подобен характер е имал предвид Рудолф Щайнер, като казва, че в бъдеще ще се появи стремеж електричеството и особено земният магнетизъм да бъдат впрегнати за оказването на въздействия по цялата земя:

“В Америка е известна област, от където в особена голяма степен се излъчват магнитни сили. .. Това е земната област, където повечето планини се простират не хоризонтално от Изток на Запад, а предимно от Север на Юг в близост до Северния магнитен полюс, което също има общо с тези сили.” GA 178

„Ще бъде американска тайна използването на земния магнетизъм с неговата полярност Север – Юг за изпращането по Земята на движещи сили с духовно влияние. Погледнете магнитната карта на Земята и я сравнете с това, което ще кажа сега. Наблюдавайте къде стрелката на компаса се отклонява на Изток и Запад и къде не. За всичко това мога само да загатна. От определена небесна посока постоянно действат духовни същества. Нужно е само те да бъдат поставени в служба на земното битие, за да може тайната - поради това, че действайки от космоса, те могат да опосредничат за тайната за земния магнетизъм - да стане известна на дадени егоистични групи. (свързани с определена фракция от Свободното масонство в САЩ.“ - Бел. моя.) GA 178

Както личи по всичко, струните на тази гигинтска „арфа“ възкресяват за нов живот вкаменения някога Американски Дракон. Но днес той „проговаря“ по начин, който вече зависи от човека. Някога, в края на Атлантида, неговото слово все още е имало жив характер, който дори е добил материално измерение. За това вкаменено „слово“ днес свидетелстват остров Кодяк и особено полуостров Аляска, с които и днес Драконът сякаш се опитва да каже нещо на намиращата се отсреща Камчатка. (3)

Накрая ще отбележим и важния факт, че главата на Дракона или Аляска е част от територията на САЩ, която покрива също така областта на неговата храносмилателна система, докато сърдечната област и трите долни крайника се обхващат от Канада и съответно Мексико.

Древното познание за формата на Дракона

Многобройни са произведенията на древното изкуство, които изобразяват дракона с форма като тази от Северна Америка. Сред тях отличителни са иконографиите на св. Архангел Михаил (пешак) и св. Маргарита. Първият често коленичи, сражавайки се, което напомня на положението на „стареца“ в Източна Европа. (фиг. 14, 15 и 16) Подобна е обичайната поза и на света Маргарита, която се моли Богу за спасение, след като е погълната от дракон с форма, подобна на северноамериканската. (фиг. 17 и 18)

Поразителни са също приликите между главата на Северноамериканския Дракон и изработеният от Рудолф Щайнер в Дорнах модел на глава на Ариман - древноперсийското съответствие на египетския Тифон и библейския Сатана. (фиг. 19) Те са особено големи при подчертано издължените напред бради, челните издатини, малките очи, тънките и безчувстве-

Фиг. 14, 15 и 16 Архангел Михаил на колене и Дракона, ренесансови миниатюри

Фиг. 17 и 18 Драконът и св. Маргарита на колене, миниатюри от Ренесанса

Фиг. 19 Ариман, модел на глава от Рудолф Щайнер

ни устни и деформираните носове. Освен всичко друго, това показва, че познатите от народните приказки и старото изкуство фигури на дракони не са плод на хорското въображение, а отразяват едно съвсем конкретно *духовно Същество*, което древните добре са познавали и описвали. Неговото физическо въплъщение на континентално ниво е Северна Америка!

Значението на драконовата форма на Северна Америка

Причината за появата на гореописаната форма на континента Северна Америка е в преобладаващото въздействие на силите на лунния магнетизъм, което отнесено към даден организъм, оказва формиращо влияние най-вече върху главата и свързания с нея мозък. Ако то е твърде силно, крайниците остават незасегнати и недоразвити, както е случаят с континенталния организъм на Северна Америка. Връзката между Луната и главата Рудолф Щайнер описва по следния начин:

„Ако в условията на Земята човекът трябва да се изгради единствено според Лунното развитие, той няма да изглежда такъв, както е днес, а съвсем различно. Ако в този случай хората се погледнеха, щяха да видят нещо съвсем различно от това, което са днес. С две думи казано, човекът щеше да изглежда като призрак, от чиято фигура щеше да се откроява по-ясно главата с нейната форма. Останалата част от тялото изобщо нямаше да се вижда както днес. Тези неща рано или късно трябва да се разберат, иначе цялото развитие на човека върху Земята ще остане непонятно. Останалата част от тялото щеше да бъде едва загатната или елементарно развита. И тогава в главата щеше да действа всичко онова, което е

наследствен дял от трансформираното на Земята Лунно развитие. Човекът щеше да бъде това – преди всичко една глава с прикачени към нея незначителни добавъчни части.”
GA 177, 6

Континенталният организъм на Северна Америка е изложен на едностранчивото действие на лунния магнетизъм, който изсмуква всички телесни сили в областта на главата. От това страдат най-вече долните крайници, които се оформят от противоположно действащите сили на земната гравитация. В случая с Америка те са слаби и неразвити, за сметка на главата, която доминира. С процеса на главообразуване се обяснява и феноменът с продуктите на отделянето на Дракона, за който Рудолф Щайнер казва, че *„фактически мозъкът представлява по-висша метаморфоза на продуктите на отделянето. Оттук следва връзката между мозъчните и чревните болести, и тяхното лечение.”* (GA 230, 8) От това става ясно, как всичко в континенталния организъм на Северна Америка е подчинено на импулсът за образуване на главата и нейния мозък. Следните твърдения на Рудолф Щайнер внасят допълнителна яснота по въпроса:

„Силите на Луната действат срещу тези на земната гравитация. Човек е привлечен към Земята от гравитацията и отвлечен от нея от Луната. Като земно същество върху него надмощие имат първите. Що се отнася до главата, ефективно въздействие оказва негативната гравитация. Така човекът, макар да не може да полети, поне с духа си може да се издигне в звездните пространства.” GA 228, 2

„Всичко, което пропускаме покрай себе си в резултат от пропуски в мисленето, се явява под образа на един деформиран Орел.” GA 119, 4

„Така например, хората, които населяват Запада, са така устроени, че са особено податливи на заблудата, идваща от гласа на Орела. Заради специфичното устройство на нацията си, американската цивилизация е особено изложена на изкушението на Орела.“ GA 230, 2

Всичко това показва, че взета като цяло Северна Америка, се явява материализация на свързаното с главата мислене и в същността си представлява летяща нагоре към Космоса деформирана земна *Глава!* Силите, които действат върху нея в езотериката се означават с термина „Орел“, което освен всичко друго, показва доколко е оправдан неговият избор за национален символ на САЩ.

Начинът на образуване и значението на формата на Европа

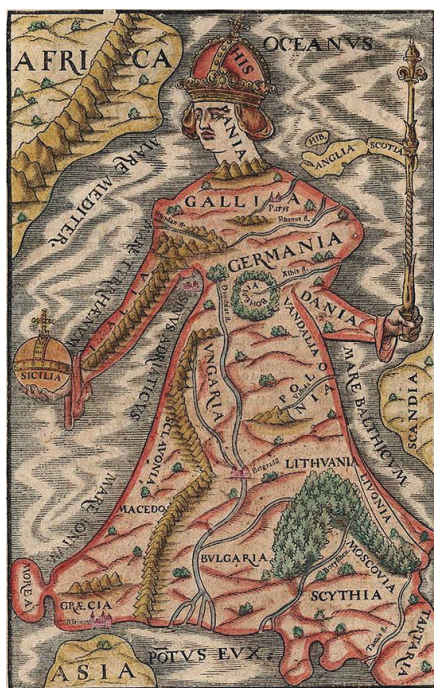
“Под прага на съзнанието действително съществуват много неща и Духовете на формата ненапразно са придали на природата определени форми. Възможно е значението на тези форми да бъде схванато. Те са израз на едно вътрешно Същество.” Рудолф Щайнер

Европа първоначално възниква в хоризонтална и успоредна на екватора посока на Изток от Атлантида и засяга области, които в най-ниска степен са засегнати от процесите на изхвърлянето на Луната. Това на първо място е централно-азиатският район с хималайско-памирският планински масив, който също както Европа е хоризонтален. Неговото положение в Източното полукълбо е противоположно и симетрично на това на Северна Америка в Западното. Преобладаващо въздействие върху него оказват земните гравитационни

сили, чиято най-забележима външна изява са хоризонталните Хималаи с най-високия връх на планетата – Джомолунгма (8 848 м.) В превод от тибетски последното име означава „*Богинята Майка на света*“. Както казахме, гравитационните сили балансират действието на лунния магнетизъм и отнесени към даден организъм влияят най-вече върху областта на долните крайници и метаболизма. Това според Рудолф Щайнер става по следния парадоксален начин:

„През първите стадии от развитието на ембрионалния живот главата е тази, която започва да се очертава и формира. Другите органи представляват сравнително малки придатъци към нея. Ако всичко зависеше от вътрешния потенциал, присъщ на зародиша в майчината утроба, тези придатъци, тези малки зачатъци, които после се превръщат в крака и стъпала, щяха да се преобразуват в уши. В тях всъщност е заложена вътрешната склонност, потенциалът, да станат уши. Това означава човекът да се развие по такъв начин, че да има уши не само горе, но и долу. Допускам, че това твърдение звучи странно, но все пак е истина! Човекът би могъл да образува уши също и долу. Защо това не става? Защото в определен стадий от ембрионалното развитие той навлиза в областта на земната гравитационна сила. Гравитацията, която кара камъкът да падне на земята, гравитацията, която упражнява тежест, надделява над това, което има склонността да се превърне в ухо, трансформира го и го преобразува. Така то се превръща в долния човек като цяло. Под влиянието на земната гравитация ухото, което е склонно да израсте долу, се превръща в долния човек.“ GA 218

„Можем да проследим правилното развитие на човека, което започва от главата, от която Земята извлича системата крайници, осигуряваща го с нужния баланс на гра-

Фиг. 20 и 21 Карти на Европа от Хайнрих Бюнтинг и Себастиан Мюнстер

Като континент Европа възниква по начин, подобен на човешкия организъм. Изходната ѝ точка е в Иберийският полуостров, който се явява нейната глава. От нея чрез прилагането на силите на земната гравитация първоначално се извличат долните крайници в областта на Източна Европа, откъдето идва специфичното хоризонтално положение. Това води до свързването на континента с източника на тези сили, а именно с Южна Азия. След края на този етап тя се излага на действието на силите на земно-лунния магнетизъм, които идват от посоката на Северния магнитен полюс и оформят нейната горна половина. Накрая настъпва третата и финалната фаза, която отново засяга долните крайници, както и средната част. Това става чрез повторното прилагане на силите на земната гравитация, които този път действат през Северна Азия. Техен израз са планинските образувания над Хималаите с начало Памир, преминаващи през Тяньшан и Алтай към Североизточна Чукотка. С тяхна помощ се оформя Североизточна Европа, както и Северна Азия като цяло.

Всичко това води до настоящата антропоморфна форма на Европа, която в древността е известна под името Кралица Европа (Europa Regina). Картографски тя се изобразява като женска фигура, разположена в хоризонтална плоскост, чиято глава с корона е Иберийският полуостров. (фиг. 20) Ръцете ѝ са Датският и Апенинският полуострови, които държат скипър и съответно земен глобус (о. Сицилия). Първият е повдигнат на нивото на главата, където е разположена Великобритания. Между ръцете е сърдечната област с център Бохемия. Роклята покрива Източна Европа, която е областта на долните крайници. Там с големи букви е надписът „Европа”. Ролята на гръбнак играе планинската верига, минаваща през целия Балкански полуостров на Изток до Черно море и Константинопол

(Истанбул). Успореден на него е р. Дунав, който представлява отделителната система. Полуостров Пелопонез е подобен по форма и размер на Сицилийския глобус.

На картата фигурират имената на държавите Русия, Литва, Латвия, България, Гърция, Албания, Словения, Унгария, Полша, Германия, Италия, Испания, Норвегия, Швеция, Англия, Шотландия и Ирландия. Неин автор е германският теолог от Късния Ренесанс *Хайнрих Бюнтинг* (1545-1606). Тя се предхожда от друга карта от същия тип, създадена от друг германец - *Себастиан Мюнстер* (1488-1552). (фиг. 21) Той също е теолог, но освен това, съдейки по неговите портрети, също и *Свободен масон*. (3) Неговата карта не се различава много от предната. Наглед незначителен, но много важен детайл, е скиптърът на Кралица Европа, който е повдигнат по-високо до главата. На него подобно на флаг се вее Великобритания, което указва връзката ѝ с главните сили на континента!

Първата антропоморфна карта на континента Европа обаче е създадена през Късното Средновековие от видния италиански свещеник, визионер и писател *Опичино де Канистрис* (1296–1353). (фиг. 22) Това става след като на 38 годишна възраст губи временно паметта си и чувствителността на дясната си ръка. Оздравяването му е съпроводено с редица духовни опитности, за които самият той пише следното:

„На 31 март 1334 се разболях. Получих последно причастие и бях близо до смъртта през първата третина на април. След това открих, че не мога да движа крайниците си. ... Бях забравил всичко и дори не можех да си спомня как изглежда светът наоколо. ... Вследствие на болестта онемях, не можех да си служа с дясната ръка и по странен начин бях загубил голяма част от паметта си. През нощта на 15 август видях сън с Богородица и младенеца. ... С нейна помощ отново се появи не само делничното ми съзнание, но и един

Фиг. 22 Карта на Европа от Опичино де Канистрис

двоен дух. От 1 февруари 1335 започнах малко по малко да напускам службата заради слабостта на ръката си. В духовната работа обаче тази ръка се оказа по-силна от всякога - оттогава тя е тази, която нарисува всички тези изображения без човешка помощ. Понастоящем загубено-

то ми делнично съзнание се замени с двукратно духовно познание. Дясната ми ръка е слаба в работно отношение, но силна в духовно.” (4)

Вследствие на духовните си опитности Опиchino пише редица трудове, които придружава с десетки илюстрации и географски карти. На тях Европа и Африка често имат антропоморфен вид, както е случаят с картата на фиг. 22. Тя представя първата като жена без корона, която се взира изпитателно в зрителя. Долната част на тялото ѝ е покрито с плащ, който се простира далеч на Изток в посоката на Русия. Той разделя Европа на две части – Южна и Северна. Първата е изпъстрена с голям брой точно предадени подробности, докато втората е едва загатната и без никакви съществени такива. Апенинският полуостров не служи за ръка, както в горните два случая, а за долен крайник или Ботуш, на какъвто прилича и в действителност. Очертанията му доста точно отговарят на реалните както по форма, така и по отношение на наклона спрямо континента. Точна е и формата на западната част на Балканския полуостров. Там стъпва един втори Ботуш, който се подава изпод плаща на Европа. Това положение е явно неестествено, но има дълбоко значение. То създава усещането, че и двата долни крайника са десни. Формите им са подобни и подчертани в коляното. Една от многото други важни подробности, които за сега само ще отбележим, е посочването с пръст към Сицилия от качулатата мъжка антропоморфна фигура на Африка.

Особено видими са следите, оставени от втория период от образуването на Европа след „стъпването ѝ на крака” в Азия в прекия и преносния смисъл на думата. Тогава започва откъсването от нея, което проличава най-вече по настоящата форма на гръцката част на Балканския полуостров. Тя е динамично огъната и изнесена на Запад, а наклонът ѝ съвпада с посоката на действие на силите на Северозапада или на Орела. (фиг.

23) Разкъсването от Мала Азия оставя в Егейско море десетки острови, чието местоположение и форма говорят за старата ѝ връзка с нея. Това особено добре личи при Пелопонес, Атика, Родос и Крит.

В още по-голяма степен на Запад се откъсва Апенинският полуостров, който преди това е бил свързан с Балканския. Това личи от подводния релеф между тях. Достигайки по-голяма степен на независимост, той се излага особено много на силите на земно-лунния магнетизъм, които определят ъгъла на неговия наклон спрямо континента, който сочи точно на Северозапад. След отделянето от Балканите, Апенинският полуостров се врязва диагонално нагоре в континента, вследствие на което последният хлътва отдолу и издува отгоре. Така Европа добива формата на един „лък“, който е извит в средата към Северния Атлантик и застопорен в краищата чрез Балканския и съответно Иберийския полуострови. Друго важно следствие от врязването в континента е възникването на Алпите, чиято предизвикана от главообразуващото действие на силите на земно-лунния магнетизъм форма прилича на главен човешки мозък. (фиг. 24 и 25) Челната му част е насочена на Запад, а тилната се протяга към главата на Стареца. Алпите се явяват материално свидетелство за действието на главообразуващите сили на Северозапада, а един вид техен триумф или външен символ е най-високият връх на континента - Монблан (4 810 м.).

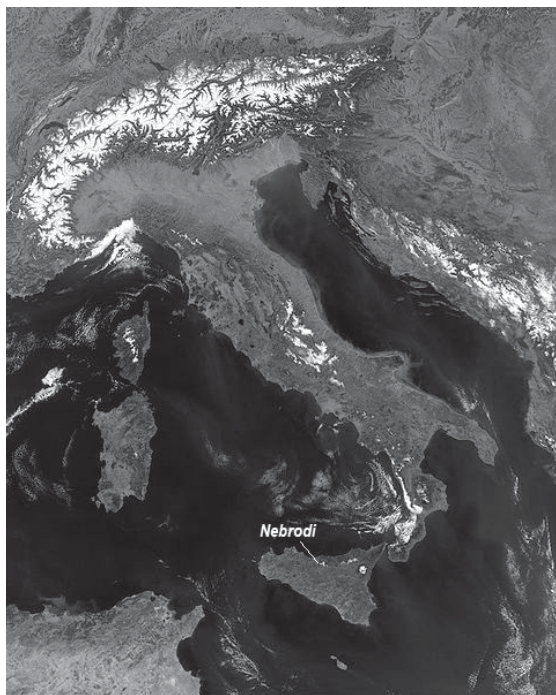
Апенините с тяхната форма на ботуш или долен човешки крайник от своя страна са материалното свидетелство за действието на крайнико-образуващите сили на земната гравитация на Югоизтока. Областта на взаимодействие с антагонистичните им сили на Северозапада е Средна Европа, от което възниква своеобразният алпийско-апенински организъм, съставен от глава и крайник. Той е обърнат на Запад и независимо от средноевропейското си положение няма среда!

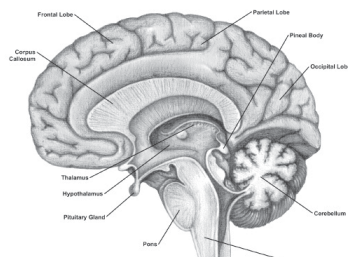
Фиг. 23 Релефна карта на Европа

Намиращият се под основата на Апенините о. Сицилия е също част от този алпийско-апенински организъм. Негова отправна точка е северносицилийският хребет Неброди, част от който е действащият вулкан Етна. На Изток той „прескача“ тесния Месински пролив и прераства в Апенинския хребет, който като гръбнак на полуострова се източва на Север и прераства в Алпите. Важна подробност е, че Сицилия не е застъпена от Ботуша, а се намира над него.

Подводният релеф на Сицилия също така показва, че някога тя е била част от Африка, от която се откъсва, за да премине към Европа. (фиг. 23) Това обяснява защо на показаната по-горе карта от Опичино де Кинистрис антропоморфната фигура на Африка сочи с пръст към Сицилия. Именно по този

Фиг. 24 Сицилия с Етна, Апенините и Алпите

Фиг. 25 Рисунка на човешки мозък

начин, благодарение на божествената си инспирация, авторът загатва за африканския произход на Сицилия, при това далеч преди появата на карти с подводния релеф на района, каквито съществуват днес.

Въпросният алпийско-апенинско-сицилийски организъм има аналог на Балканите. Всеки от трите му члена има своя аналогична част на тях. В областта на Западните Балкани съответствието на Апенинския Ботуш е издадената на Юг в морето Средиземноморска част на Гърция, през която минава така нареченият неин „гръбнак” - хребетът Пиндос. (фиг. 26) Той започва в южната част на полуостров Атика и преминава нагоре диагонално през Гърция, Албания и Западна Македония на северозапад и достига Динарските планини. Това е Западнобалканският Ботуш или Крайник, който е аналогичен на апенинския, но не така добре оформен, или по-точно казано - незавършен. Полуостров Атика е неговият ток, а стъпалото - областта на север от Пелопонес. Самият Пелопонес е това, което този Крайник „настъпва” или стопира. Характерът му е бил добре известен на Опичино де Канистрис, което личи от картата му, на която Западните Балкани са означени като крайник или ботуш с форма, идентична с Апенинската.

Полуостров Пелопонес от своя страна се явява западнобалканският аналог на остров Сицилия, но за разлика от него не произлиза от Африка, а от Мала Азия. Друга разлика е, че не е напълно откъснат от континента, а е „застъпен” или свързан с него чрез тесния Коринтски провлак. Последният сякаш го прихваща и задържа от Изток. В близост се намира древна Атина, която в продължение на векове отблъсква настъплението на идващите от Мала Азия древноазиатски цивилизации. В исторически план по-късно тази функция се поема от босфорския Константинопол.

Трите южни полуостровни издължения на Пелопонес съответстват на трите ъгъла на Сицилия, заради които в древ-

ността тя се нарича Тринакрия. Отношението между тях е било добре известно на някои езотерични школи в древността, като например свободномасонската, за което свидетелства разгледаната антропоморфна карта на фиг. 20. На нея Сицилия и Пелопонес неслучайно имат идентична форма!

Западнобалканският аналог на Алпите е планинският хребет Динари. В долната си част той е свързан с Пиндоския Крайник, а в горната с Алпийската Глава. Той изглежда като избутан на Запад от крайниците на Стареца, които от друга страна избутват надолу Пиндоския Крайник. Това води до възникването на един втори континентален организъм, състоящ се Крайник и Глава, които са директно свързани без среда. В сравнение с апенинския си аналог, той не е напълно оформен. Любопитен факт е, че неговата „глава“ и тези на Апенините и Стареца отстоят на равно разстояние една от друга, оформяйки по този начин междинна зона с размерите на равностраничен триъгълник. (фиг. 23)

Апенинският тричленен организъм има аналог също и на Източните Балкани. Там ролята на Крайник, в случая хоризонтално разположен, играе областта на черноморската планина Странджа. (фиг. 27) На север тя е свързана с Балкана, а на юг се простира до полуостровите Босфор и Галиполи. Първият от тях представлява токът на Крайника или Ботуша, който стопа чело Мала Азия, а вторият – стъпалото, което възспира по-надолу „носа“ на Мала Азия. В този район се намира древната Троя, с чието падение започва възходът на древногръцката цивилизация.

За разлика от Апенинския и Западнобалканския Крайници, този е разположен хоризонтално на Изток и в още по-малка степен е оформен в сравнение с тях. Неговата роля е по време на втория етап от създаването на Европа да стопа Мала Азия. По подобен начин Апенинският и Западнобалканският Крайници стопират Сицилия и съответно Пелопонес. Маса-

Фиг. 26 и 27 Западният и Източният Балкански полуострови

та, която обаче първият отблъсква, е несравнимо по-голяма от другите. Една част от нея се откъсва на Запад под формата на п-в Пелопонез, стопирана от Пиндоският Ботуш. Така двата Балкански крайника успяват изцяло да възпрат масата, напиреща от Мала Азия, което позволява пълното откъсване на Апенините на Запад. Благодарение на това последните се излагат в максимална степен на главообразуващите сили на Северозапада, водещо до образуването на тяхната главна част – Алпите. Тяхната област продължава да бъде главна и на цивилизационно ниво, когато по-късно става арена на интелектуалното развитие на човечеството.

Източнобалканският или Босфорският Крайник се явява продължение на единият от коленичилите крайници на Стареца, чието точно разположение е отразено на множество произведения на древното изкуство от епохите на Ренесанса и Барока. Няколко примера за това сакрално положение са показани на фиг. 37, 38, 39, 40, 41 и 42.

Аналогът на Алпийската Глава на Източните Балкани е тази на Самият Старец! Тя е ниско сведена и разделена на три отделни, хоризонтални и успоредни един на друг дяла. Горният и долният се протягат напред към Алпийската Глава, визуализирайки вътрешната си връзка с нея. Мислената линия, която ги свързва, продължава по-нататък към центъра на Иберийската глава! (фиг. 23) Това показва, че главовите организми на Алпите и Иберийския полуостров са функция на Главата на „старческата“ фигура. Горнокарпатската област играе ролята на негов торс или среда!

*

Токът на левия или Босфорския крайник на Източноевропейския Старец в най-голяма степен възпира Мала Азия. Това го прави значим в символиката на някои форми на Свободното масонство, като например т.нар. Йоаново, което е разпространено в Германия. Неговият посветителски ритуал за встъпва-

не в степен „чирак“ Рудолф Щайнер описва по следния начин:

„Сега ще ви опиша посветителската церемония на един чирак, желаещ да членува в Ордена на масонството. Представете си, че някой решава да стане член на Йоановото масонство. Там има три степени: чирак, калфа и майстор. След тях идват по-високите степени, които въвеждат кандидата в окултното знание. Сега ще опиша какво се случва с един послушник, който ще бъде посветен в първа степен, т.е. в степеня на чирак. Когато влиза в сградата на ложата за първи път, той се въвежда от брата пазач в една отдалечена стая и за няколко минути се оставя сам за размисъл. След това всякакъв метал по него, като злато, сребро и други метали, се изземва, дрехите му се разкъсват при колената, а токът на лявата му обувка се смачква. В това състояние той се отвежда в средата на братята, които са събрани в друга стая, въже се обвива около врата му и сабя се насочва към разголени му гръден кош. В това състояние застава пред майстора, който го пита, дали все още иска да бъде приет. След това още по-сериозно се предупреждава и по-нататък му се обяснява смачкването на тока и другите процедури.“ GA 93, 7

Това показва дълбочината на източниците на познанието на старото Свободно масонство, някои от които засягат физическите процеси на образуването на Земята. Отбиването на Мала Азия с левия ток на Босфорския Ботуш на т. нар. Старец позволява на Западните Балкани и Апенините да се откъснат на Запад. Вследствие на това Европа се превръща в остров в Атлантическия океан, което състояние може да се сравни с достигането на пубертета от човека. Преди това тя се ражда като един вид бебе от лоното на Атлантида (Иберия) и прекарва детството си в Азия. Това подготвя почвата за нейното

същинско съзряване, което е свързано с развитието на интелектуалните сили. При Северна Америка такова нещо липсва!

Навлизането във фазата на пълнолетието на Европа съответства на преодоляването на нейното островно състояние и повторното ѝ съединяване с Азия – този път на Североизток. При човека това отговаря на 21-та му година, а при общочовешката цивилизация - на 21 век. С други думи, днес човекът е изправен пред предизвикателството освен физически и душевно, да съзрее също и духовно. Така той се изправя пред прага на третия, последен и вече съзнателен етап от развитието си, който на континентално ниво съответства на свързването на Европа с Азия на Североизток.

Значението на фигурата на Източноевропейския Старец - Бог Отец

Значението на Източноевропейския Старец е добре известно на посветените в Мистериите от дълбока древност. Ярکو свидетелство за това например е митът на Аполодор от 2 в. пр., който разказва за кървавия двубой между Зевс и Тифон в древна Тракия. (5) Той води до появата на Земята на Балканския хребет, чието старо име е Хемус, означаващо кръв! (haïma гр. - кръв) Митът започва с въведение, описващо създаването на чудовището Тифон - египетско-елинистическото съответствие на персийския Ариман и библейския Сатана. Той се ражда в Киликия, която е област в Югоизточна Мала Азия:

„Когато боговете надвили гигантите, Гея се разгневила още повече, сношила се с Тартара и родила в Киликия Тифон, който бил получовек-полузвяр. Той превъзхождал всички деца на Гея по големина и сила – имал огромно туловище на човек, така че стърчал над всички планини, а

главата му често докосвала и звездите. Едната му ръка стигала до залез слънце, а другата до изгрев и от тях излизали сто змийски глави. Вместо крака имал огромни змийски пипала, които се извивали със свистене чак до самата му глава. Цялото му тяло било покрито с пера, от главата и лицето се развявали мръсни косми, а от очите му святкал огън. Такъв страшен и огромен, Тифон хвърлял нажежени камъни и се носел към небето с трясък и вой, а устата му бълвала огнена лава.”

Зад митологическата победа на олимпийските богове над гигантите се крие физическият факт на отделянето на Земята от Слънцето. Първите свързват живота си с него, докато вторите остават на Земята. От концентрираната на нея „гигантска” субстанция се ражда Тифон, който е още по-ужасен. Това кара малкото останали на Земята богове да избягат на околните планети. На нея единствен остава Зевс:

„Когато боговете видели как се приближава към тях, побягнали в Египет и в страха си от преследването се уподобили на животни. Отдалече Зевс поразил Тифон с мълния, а когато той се приближил, го ударил със стоманен сърп и го преследвал чак до планината Касий, която се намира отвъд Сирия. Там, щом видял че е ранен, Зевс влязъл в ръкопашен бой с него. Но Тифон го оплел здраво с пипалата си, отнел му сърпа и прерязал сухожилията на ръцете и краката му. После го вдигнал на рамене и го отнесъл през морето в Киликия, където го оставил в пещерата Корикий. Там сложил и сухожилията, скрити в мечешка кожа. За пазач оставил змията Делфина, която била полужена-полузвяр.»

Този епизод от мита представя Земята с все още неотде-

лилата се Луна. Образ на субстанцията на втората е Тифон! За-
ради отделянето на Слънцето, Земята все повече се охлажда
и втвърдява, което оказва обездвижващ ефект върху живота
върху нея. Затова всичко живо бяга с изключение на Зевс, кой-
то се подлага на нейния обездвижващ ефект. Външно митът
представя това чрез премахването на сухожилията му от Ти-
фон, което води до обездвижването му и затварянето в Кили-
кия – родината на Тифон. От това състояние Зевс е освободен
след намесата на един бог - Хермес и на един човек - Египан,
който е символ на земният човек въобще:

*Но Хермес и Египан тайно измъкнали сухожилията и ги
скрепили в тялото на Зевс. Възвърнал силата си, Зевс из-
невиделица се понесъл от небето на колесница, теглена
от летящи коне, и мятайки мълнии подгонил Тифон към
планината Ниса. Там мойрите заблудили преследвания
Тифон – той повярвал, че ще стане по-силен и вкусил от
плодовете, които зреят само един ден. Затова придобил
сила да хвърля цели планински хребети, когато побягнал в
Тракия, и там, край планината **Хемус**, се завързала битка.
Отблъсквани от Зевсовите мълнии, планинските хребети
се връщали срещу Тифон и цялата планина се опръскала с
кръвта му. Казват, че затова планината е наречена Хемус.
Тифон хукнал да бяга през Сицилийското море, но Зевс го
замерил с планината Етна – тя е много голяма и казват,
че и до сега изригва пламъци от мълниите, хвърлени тога-
ва. Но за тези неща нека спрем дотук.”*

Краят на мита описва два процеса от създаването на Зе-
мята. Първият е изхвърлянето на една част от лунната суб-
станция, което образно се представя като изхвърляне на
планински хребети от Тифон. По този начин са олицетворе-
ни центробежните сили, които изхвърлят Луната от Земята.

Фиг. 28 Зевс и Тифон, античен съд

Фиг. 29 Тифон, античен съд

Митът приписва тяхното действие на Тифон. Вторият процес касае тази част от лунната субстанция, която не се изхвърля от Земята, а трябва да се задържи на нея, което митът образно предава като отблъскване на подхвърлената от Тифон планина Хемус. С нея последният е затиснат и оплискан в кръв, което означава, че част от лунната субстанция остава на Земята, засягайки особено много Тракия и Сицилия. Това явно става под действието на гравитационните сили, с които си служи Зевс. С други думи става въпрос за два вида лунни или тифонически субстанции – едните се изхвърлят на Луната под действието на антигравитационните сили, а другите се задържат на Земята под действието на гравитационните такива. Главно действащо лице в тези процеси е Зевс, а планината Хемус или Балкан, която стоварва върху Тифон, съвпада с коленичилите крака на Източноевропейския Старец.

Двубоят между Зевс и Тифон е илюстриран на древногръцката рисунка на фиг. 28. На нея Зевс прикляка, прицелвайки се в главата на противника. Той го приканва с жест и е по-войнственият. Вероятно това е моментът, когато предизвиква Тифон да започне да изхвърля планини. Крайниците на втория са неразвити и наподобяват пипала, което напомня на Северноамериканския Дракон. Други прилики са крилете, голямата глава и особено източената през гърлото брада. Подобна има Тифон и на античната рисунка на фиг. 29.

*

Според Рудолф Щайнер понятието „Зевс”, използвано в древногръцките митове, е нееднозначно. В някои случаи то означава сумата от богове, които остават да обитават Слънцето след като отделят Земята. В горния мит обаче с него по-скоро се има предвид същността на един друг бог, който както е известно, също е от ранга на тези Слънчеви богове, но не отива

на Слънцето, а се жертва и остава на Земята в тежките условия на нейното втвърдяване. Това е Яхве! Той е отговорен за организирането на всичко земно, което възниква като минерален елемент след отделянето на Слънцето и Луната от Земята, в това число и физическото тяло на човека. Самата Луна се изхвърля с негова помощ. Затова разгледаният мит явно визира именно него, а както личи по всичко, негов е и S – образният образ на Стареца, отпечатан върху Източноевропейския релеф. В подкрепа на това становище са следните твърдения на Рудолф Щайнер:

„Когато се потопите духовно в гравитацията, се връщате назад към космическото минало на Земята и по този начин към изживяването на момента на нейното раждане от силите на Бог Отец. Този път води до среща със силите на Бог Отец.“

„Що се отнася до древния Бог Яхве, неговото проникване в човешката душа се изразява със звука „S“ или еврейското „Шин“, а като цяло проникващият елемент - със звука „S“. Това е свързано с елемента, който прониква душата.“ GA 158

„Бог Отец е в основата на всички природни факти, както и на тези, вплетени в човешката природа.“ GA 346
„Природата води към Отца.“ GA 346

Думите явен и Яхве са близки по значение и означават външната и сетивно възприемаемата изява на даден обект или субект, който в случая е Богът Създател на физическата Земя Яхве. Според антропософията, Свободното масонство и Библията той представлява персонализация на силите на Първия член от Светата Троица, а именно Бог Отец. (6) С него-

ва помощ се предизвиква появата на минералния елемент на Земята, който освен това се влага в структурата на човешкото физическо тяло. Това прави създаденият от Бог Яхве Адам видим както за себе си, така и за останалите. В крайна сметка Яхве се изявява външно и на повърхността на Земята в края на процеса на нейното физическо формиране.

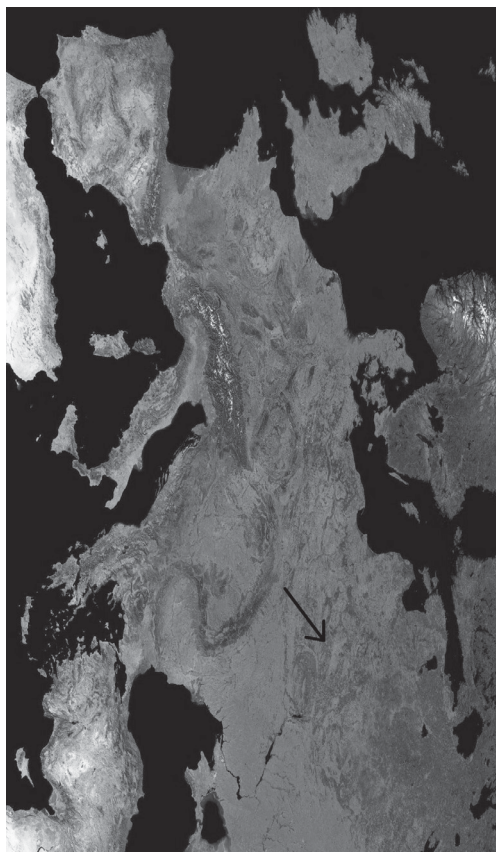
Европейската област, която Бог Яхве заема, се явява точ-

Фиг. 30 и 31 Серapis – египетският Бог Отец, древноегипетски скулптури

ката на планетарното равновесие между силите на земната гравитация и лунния магнетизъм. Първите действат през неговите крака, а вторите влияят върху главата. Така той се явява еманация на действието както на едните, така и на другите, използвайки ги за формирането на Европа. Първо тя е подложена на гравитационните сили, които я водят на югоизток към Азия, след което на магнетичните, които я изтеглят обратно на северозапад към Америка, за да се стигне накрая до повторното движение на изток отново под действието на

първите сили. Това оформя S – образното движение на Европа, което намира отражение в S – образната земна форма на Бог. През цялото това време той действа от страната на нейните долни крайници и никога откъм главата. И остава свързан с тях до самия край! S – образната форма на неговото тяло, както и изразът на лицето, са били добре познати на древните посветени, което личи от някои изображения на бог Серапис – аналогът на Бог Отец в древноегипетската религия. (фиг. 30 и 31)

Фиг. 32 Европа „на крака“

Само единият обаче от крайниците на Европа съвпада с този на Бог, а именно Босфорският. Той е свързан с неговия карпатски гръбнак, който от своя страна, преминавайки през наведената глава, прераства в правата линия на европейския гръбнак и гръклян, съставени от планинските вериги Алпи и съответно Пиринеите. (фиг. 32) Така гръбнакът на Бог се явява основа на европейския и очертава границата между южната и северната част на континента. В първата е разположен единият крайник на Европа, докато във втората е разположен другият, който външно няма нищо общо с фигурата на

Бог. Последният е разположен в равнинната украинско-прибалтийска област и в дотук описаните процеси не взима никакво участие! Кога и как възниква той?

Процесът на поява на втория европейски крайник започва след като поради наложилото се отстъпление от Мала Азия, Босфорският Крайник на Бог остава без опора. По този начин той самият и цяла Европа изпада в положението на остров, заплашен да „отплува“ в Океана към Америка под действието на нейните екстремални главни лунни сили. За да предотврати това и остане на едно място, Бог здраво натиска с крака надолу, при което единият – Босфорският, се протяга и застопорява в максимална близост до Азия. Така последната спомага за предотвратяването на неговото и това на Европа „отплаване“ на Северозапад. Котвата на Бог, която е един от най-важните символи в старото Масонство, в географско отношение е хвърлена именно тук!

От друга страна, Бог трогателно навежда главата си, за да я предпази от американските лунни сили! По този начин по права линия тя се свързва с Иберийската глава на Европа, която от своя страна е застопорена непосредствено до Африка. Гибралтарският пролив между двата континента по значение може да бъде сравнен с Босфорския. Така Европа се оказва огъната в средата и застопорена в двата края - Африка задържа главата ѝ, а Мала Азия - единият от крайниците ѝ.

Така Африка и Азия задържат от две страни Европа, спасявайки я от американизация на континентално ниво. Централна роля в това играе Босфорският Крайник - Котва на Бог, който прави всичко възможно да се задържи в близост до Азия. В това време в действие влиза вторият крайник на Европа, което съвпада с кулминацията на атлантическите сили. Той се появява в зоната между Черно и Балтийско море, където черноморският проток на Гълфстрийм започва да се затваря. Тогава за първи път в световната история на това място от дъното на

Световния Океан започва да се издига земя, която повторно свързва Европа с Азия. Ролята ѝ на Крайник, който по-нататък прераства в руската област на Европа и Азия, е да стопаира или „изрита“ Североизточните влияния. По подобен начин някога Балканският Крайник на Бог изрита тези от Югоизток, но остава в близост до тях! По този начин Европа „стъпва на крака“ и запазва вида си до днес.

Възникването на украинско-руския крайник става под действието на Трета сила, която се прибавя към предишните две – тези на Стареца и на Дракона. (фиг. 32) Тя сякаш се спуска отгоре към гърба на Стареца и я насища със съдържание! Съприкосновението между тях има точно географско съответствие и това е горната част от гръбнака на Стареца, където един от прешлените е силно изпъкнал назад. Същото място има аналог и в човешкото тяло. Именно там гърбът на Стареца е „прихванат“ и свързан с Азия посредством възникващата на това място украинско-руска суша.

Благодарение на тази помощ „свише“ Бог успява да запази стабилността си. Независимо от приложените несъразмерно по-големи от неговите сили на Дракона – субстанциални и духовни - той не се помества от мястото си, което личи от картата върху вътрешната страна на корицата на книгата. Неговото положение е геометрично точно центрирано спрямо това на Дракона. И независимо, че е далеч по-дребен и слаб, той сякаш с невидими юзди успява да го задържи. (Виж подкоричната илюстрация.) Това става благодарение на стабилният Югоизточноевропейски крайник, през който действа силата на земната гравитация на Южна Азия, както и на Североизточноевропейският, през който действа силата на земната гравитация на Северна Азия. Така с обединените усилия на двата крайника на Европа, изтъкани от гравитационните сили на Северна и Южна Азия и действащи като юзди, Северноамериканецът е усмирен. Вследствие на това той и Старецът се вкаменяват,

което съвпада с окончателната минерализация на планетата. Освен всичко друго, въпросното центрирано положение на Бог спрямо Дракона напомня на казаното от Платон, че „Бог математизира, Бог геометризира“!

Действието на въпросната Трета сила (нейното естество ще бъде разгледано отделно) е перпендикулярно на основното направление Югоизток – Северозапад, в което протича конфликтът между Стареца и Дркона, и в което е наклонен торсът на първия. При положение, че от посоката на Америка идва зодиакалната сила на Орела (Скорпиона), а от противоположната страна съответно тази на Бика (Телеца), тогава посоката на въпросната Сила трябва да бъде тази на Ангела, Човека или Водолея. Четвъртият член на този отразен на Земята зодиакален неподвижен кръст е Лъва, а негов земен гръбнак в прекия смисъл на думата е този на Бог! Той има и небесен еквивалент или първообраз, за който в библейската книга на пророк Езекиил се казва следното:

„1:6 Всяко от тях имаше четири лица, всяко имаше и четири крила. 1:7 Нозете им бяха прави нозе; и стъпалото на нозете им беше подобно на стъпало на телешка нога; и изпущаха искри като повърхността на лъскава мед. 1:8 И имаха човешки ръце под крилата си на четирите си страни; и на четирите лицата и крилата бяха така: 1:9 крилата им се съединяваха едно с друго; не се обръщаха като вървяха; всяко вървеше направо пред себе си. 1:10 А колкото за изгледа на лицата им, той беше като човешко лице; и четирите имаха лъвово лице от дясната страна; и четирите имаха волско лице от лявата; и четирите имаха орлово лице. 1:26 И над простора, който бе върху главите им, се виждаше подобие на престол, на глед като камък сапфир; и върху подобие на престола имаше подобие на глед като човек седящ на него на високо. 1:27 И видях нещо

на глед като светъл метал, като изглед на огън в него от всяка страна; от това, което се виждаше, че е кръстът му, и нагоре, и от това, което се виждаше, че е кръстът му, и надолу видях като изглед на огън обиколен със сияние. 1:28 Какъвто е изгледът на дъгата в облака в дъждовен ден, такъв бе изгледът на обикалящото сияние. Това бе изгледът на подобие на Господната слава. И когато го видях паднах на лицето си, и чух глас на Едного, който говореше. 2:1 И ми рече: Сине човешки, изправи се на нозете си, и ще ти говоря. 2:2 И като ми говори, Духът влезе в мене и ме постави на нозете ми; и чух Онзи, който ми говореше. 2:3 И рече ми: Сине човешки, аз те изпращам при израилтяните, при бунтовни люде, които въстанаха против Мене; те и бащите им са престъпвали Моите думи дори до тоя днешен ден. 2:4 Тия чада, при които те изпращам, са безочливи и коравосърдечни; а ти да им думаш: Така казва Господ Иеова,"

Това централно или кръстопътно положение на Бог Отец на Небесата и Земята между четирите зодиакални сили е един от основните мотиви в древното християнско изкуство. Един пример за това е фиг. 33. Накрая само ще кажем, че свеждането на тази четворка сили до Троица стои в основата на идеологията на Свободното масонство.

Както личи по всичко обаче, съпротивата срещу възникването на втория европейски крайник на човешко или цивилизационно ниво от страна на днешните Североатлантически сили е яростна. И не е за изненада, че както преди тя идва от страната на Северна Америка. Днес заплахата от американизация на Европа на континентално ниво е отпаднала, но все повече се засилва на цивилизационно, което засяга хората в нея и по света като цяло. За това има много признаци, сред които ще отличим само два. Те са свързани с дейността на днешно-

Фиг. 33 Бог Яхве с четирите зодиакални знака, фреска от 14 век

то висше Свободно масонство със седалище в САЩ, което има склонността да определя символиката на водещи световни институции и парични знаци. Това засяга в особена степен ЕС, чийто главен знак е кръгът от 12 звезди на небесносин фон. Той символизира именно човешката глава, която е означена със звездното небе и е извлечена от Апокалипсиса на Йоан. Там главата на заплашената от дракона Небесна Дева е деко-

Фиг. 34 Апокалиптичната Жена, миниатюра от Ренесанса

рирана с 12 звезди (фиг. 34):

„И яви се на небето голяма поличба - жена, облечена в слънце, под нозете ѝ - месечината, а на главата - венец от дванайсет звезди.” (12:1)

Всеки от споменатите три символа засяга отделна част от човешкото тяло – луната отговаря на краката, слънцето на гърдите, а звездите на главата. Вzeti като цяло, те символизируют човешкото тяло, но създателите на европейския герб съвсем съзнателно са избрали само този, засягащ главата. Нещо подобно откриваме и при новите серии банкноти от 5 и 10 евро, чийто главен символ и воден знак, е древногръцка-

Фиг. 35 и 35а Европа и Зевс – сцената от древногръцкия съд, послужила за модел на водния знак на новите евробанкноти от серията „Европа“, създадена през 2013 г. – точно 100 години след основаването на ФЕД на САЩ

та Европа. На фиг. 35 е изобразена сцената, откъдето тя е взета. Героинята седи върху куха скала с коленичещият бик Зевс отпред. За водния знак на банкнотите и символ на Европа от тялото ѝ обаче е взета само главата, което на практика е равнозначно на „обезглавяване“ (фиг. 35а). Това са само някои от следите, оставени днес от изиявяващите се чрез някои хора и институции главообразуващи северноамерикански сили. Те са означени върху горната част на всяка евробанкнота, където един мост прави връзка между Европа и Северна Америка, чиято цвятова структура обаче с навлизането в азиатската зона се променя или изчезва...

Материалното изражение на Американския Дракон днес е преди всичко Северноатлантическият пакт НАТО. Това личи както от името му, така и от действията, засягащи драматично от една година насам центъра на територията на втория европейски крайник, а именно Украйна! Последната освен това заема част от горно-карпатския масив, който се явява гърбът на Бог. Поради тази причина, явно дирижираният от основа-

ните на принципите на Свободното масонство САЩ преврат в тази страна и настъпилата впоследствие там братоубийствена Гражданска война, не могат да бъдат окачествени по друг начин, освен като „забиване на нож“ в гърба на Бог. За това днес особено недоумение започва да буди вдъхновената от същите среди на американското Свободно масонство клетвена декларация, изписана върху гърба на доларовите банкноти „*In God We Trust*“!?

*

На Земята няма по-голям антагонизъм от телесните положения на Стареца и Дракона. Първото е свито и прибрано навътре, което онагледява действието на центростремителните земни сили, а второто е разтворено навън, изразявайки начинът на действие на центробежните магнетични сили. От това се вижда, че произходът на тези две полярни сили не е никак абстрактен или „природен“, а съвсем реален, основан на определени вътрешни душевни изживявания на Стареца и Дракона. Положението на първия е резултат от съзнателният му отказ, съпротива или *Резигнация* да последва натрупаната инерция от отживялия времето си стар, лунен, северноатлантически материализъм. Той се състои в стремежа да запази и дори увековечи статуквото си, свързано със задоволяването единствено на физиологическите потребности на едно същество, основани на неговите *телесни* дадености. Последният намира израз във формата на тялото на Дракона и най-вече в коремната му област, която е силно изпъкнала и явно добре натъпкана. То е изпънато като лък, а главата е вирната гордо и самонадеяно нагоре в опит за „излитане“. В сравнение коремната област на Отец е почти незабележима, немощна и хлътнала навътре. Главата му е сериозно и смирено сведена надолу под нивото на раменете и сякаш липсва. В това положение оба-

че той вкаменява Дракона със силите на земната гравитация, които обладава. Това води до самовкаменяването, откъдето идва страданието, излъчващо се от него. За това можем да съдим по следните думи на Рудолф Щайнер:

„Всяко обособяване, всяко втвърдяване, всяко кристализиране е съпроводено от болка и с болка се образува всеки камък, всяка твърд на арената, която обитаваме. Повече или по-малко такъв е случаят с втвърдяването на Земята!” Рудолф Щайнер, GA 101

Бог отвърща на лунния материализъм на Дракона не с някакво имажинерно одухотворяване, а с един свръх-материализъм, който по определен начин надхвърля границите на предишния и създава един нов елемент или свят – този на Земята с нейните минерали. Той е същинският продукт на Бога, който е непознат на Дракона. С неговата помощ старата лунна инерция е спряна и буквално вкаменена, за да се даде възможност за развитие на нещо напълно ново. Паралелно с новия свят старият продължава да съществува, но невидимо за днешните човешки очи. Подобна нова, божествена реалност ще бъде създадена и в края на земната епоха и тя в Откровението на Йоан е пророчески предизвестена под името „Нов Йерусалим”. Ролята на неин Създател истинското Свободно масонство отрежда на Бог Отец, когото нарича Архитект на Вселената. За него той не е никаква абстракция, а *Същност, способна да прекрачва границите на един свят и да създава Нов!*

Древното познание за коленичилиия Бог

„Великите произведения на живописиста и другите изкуства не са се появили на бял свят благодарение на човешкия произвол. В противен случай те надали щяха да останат привлекателни за хората в продължение на столетия и дори хилядолетия. Тяхната поява се дължи на истинското разбиране на това, което живее и действа навън в света и което живее и действа също и в хората.” Рудолф Щайнер

Традиционно в миналото се е застававало на колене при ритуалите молитва, поклон пред висшестоящ, както и при страничното трупополагане при погребение. (фиг. 36) Тази поза имитира положението на Бог Отец на Земята и е била добре позната на старите свещеници, както и на древното изкуство, което добре пази спомена за нея. За това свидетелства големият брой произведения на изобразителното изкуство, главно от Ренесансавата епоха, на които Бог е на колене. Например миниатюрата на фиг. 37, където той сочи с пръст една звезда на небосклона. Това показва неговата двуаспектна природа – земна и небесна!

Подобна е позата му и на фиг. 38, където положението на краката с точност отговаря на реалното в Източна Европа, където левият е изтеглен назад към Босфора, а десният стъпва върху Тракия. Полите на дрехата му са твърде необикновени по форма и са ясно разделени на три отделни дяла. Географските отговарят на положението на Югозападна Азия, към която се протяга кракът, Северозападна Азия, която се пада зад гърба, и най-общо Западна Европа, която е отпред. Над последната той протяга жезъла си, сочейки към една скала. Тя отговаря на географското положение на Северна Америка, която е еманация на доведените до деформация главни или черепни сили на планетата. Последните са символизирани от скалата.

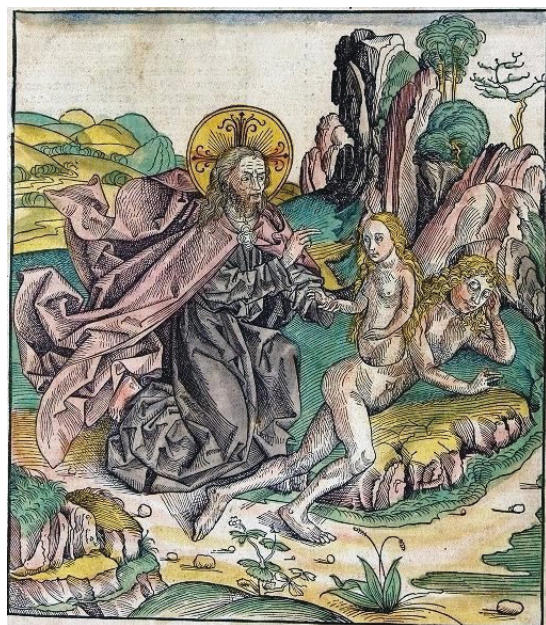
Фиг. 36 Погребение от типа „хокер“ със странично трупополагане в коленичило положение

Фиг. 37 Ренесансова миниатюра с коленичещия върху Земята Бог

Бог сочи в тази посока с пръста на лявата ръка. Част от особено-то значение на сцената са рогата на елена, които се издигат нагоре към скалата.

Подобен е смисълът на миниатюрите на фиг. 39 и 40. На първата Бог коленичи на земята, благославяйки Ева. Под него е Адам, при което е съществено, че той застава от страната на долните му крайници. Така тялото на Адам се явява олицетворение на Южна Европа, която е оформена в хоризонтално направление. Адам се явява неин образ, а Ева на Северна! Положението на първия е явно неестествено, защото имитира очертанията на континента от юг: сгънатото му и опряно върху една скала дясно коляно съответства на западната част на Балканския полуостров, а неестествено изпънатият назад ляв крак, който плащът на Бог неслучайно докосва, на източната. Неестествено протегнатата му дясна ръка отговаря на Апенинския полуостров, а главата - на Иберийския. Последната се опира на една ниска скала, която визира свързаният с черепа човешки мисловен живот.

Фиг. 38 и 39 Ренесансови миниатюри с Господ на колене

Долните крайници на Бог от своя страна имитират с точност тяхното реално положение в Югоизточна Европа. Издаденият назад крак стъпва върху светлата пътека, която олицетворява Босфора, а предният е върху скалата, олицетворяваща Балкана. Горният край на плаща му е завит като стрелка, която сочи към светлата област в далечината, която географски отговаря на Прибалтика и Русия. Над главата на Ева се издига висока скала, подобна на тази от предната миниатюра, обозначаваща силите на интелектуалното мислене, което Северна Европа е призвана да развие. Поради това тя, за разлика от Адам, е будна. Както в други подобни случаи, Ева коленичи.

Фиг. 40 Миниатюра с Бог Отец на колене

Фиг. 41 Миниатюра с Яхве на колене и Бог Отец

На фиг. 40 Бог и Адам са един до друг сами. Първият коленичи, а вторият седи до него. Адам сочи към коляното на Бог с коляно и пръст! Над главата му се издига гол земен хълм, а над тази на Господ - светъл град или Новият Йерусалим. На следващата миниатюра на фиг. 41 земният Бог Яхве отново е на колене откъм страната на долните крайници на Адам. Това става на скалист фон, от чиято горна страна Небесният Бог Отец изпраща към ръцете му лъч, който достигайки аурата му се модифицира. С негова помощ Яхве изявява Йева! Това илюстрира взаимодействието със силите на Първия член от Светата Троица, с които Яхве си служи на Земята. С тяхна помощ от предишния течен или „лунен“ елемент се предизвиква минералният, който е същинският земен елемент. На миниатюрата

Фиг. 42 Сътворението на Ева, худ. Мартин Де Вос, 16 в

първият е обозначен с водния слой, пълен с риби, който заобикаля този със скалите. Превръщането или кондензирането му във втория става с помощта на Небесния Бог Отец. С други думи сцената олицетворява превръщането на течния елемент на Земята в минерален, чрез което Адам и Ева стават видими за физическите очи, включително и техните собствени.

Големият късноренесансов антверпенски художник и Свободен масон Мартин Де Вос (1532 - 1603) изобразява по различен начин земния Бог Отец Яхве. (фиг. 42) (7) Той стои прав до Ева, благославяйки я с жест. Тя коленичи, скланяйки глава към него. Позата ѝ имитира неговата в Източна Европа. Отдолу е Адам в типичната за него в такива случаи неестествена поза, която имитира южното крайбрежие на Европа. Независимо, че

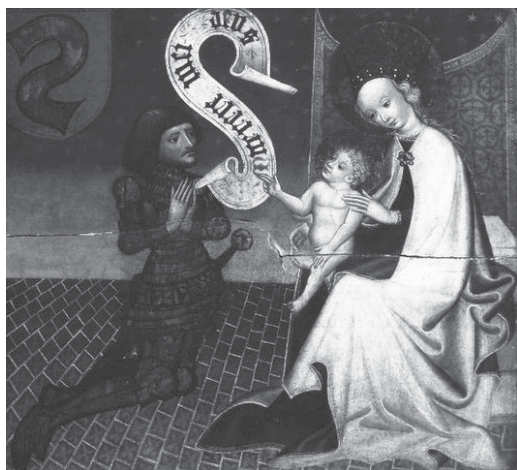
Фиг. 43 Миниатюра с Бог на
Небесата и рицар

Фиг. 44 Миниатюра със срещата
между Авраам и Мелхиседек

спи, главата му е повдигната и извита към тази на Ева, която от своя страна е извита към тази на Бог. Така трите се подреждат на една права линия, каквато географски съществува между Иберия, Алпите и Татрите. Несъмнено това съответствие е било известно на великия художник! Зад Бог коленичи един бик, олицетворяващ силите на Югоизтока, с които основно си служи на Земята. От другата страна, която е откъм главата на Адам, стои една птица (паун – най-характерна за нея е дългата опашка, която акцентира на силите на долната част на тялото), която загатва за противоположните и свързани с мисленето сили на Орела.

Миниатюрите на фиг. 43, 44, 45 и 46 илюстрират няколко разновидности на коленичещата поза на Бог Отец Яхве. На първата рицар в S-образно положение се моли на Бог на Небето. Зад него има армия от чакащи воители, а отстрани е тленното човешко тяло с част от „подземния“ свят. Подобна е позата

Фиг. 45 Полска миниатюра с рицар

Фиг. 46 Рисунка от ренесансова ваза с коленичил ангел

на еврейския праотец Авраам, който получава дар от свещеника на Яхве Мелхиседек. (фиг. 44) Миниатюрата на фиг. 45 илюстрира три признака за божествената поза: тази на рицаря, чийто нозе са много характерни, посланието, което той получава от младенеца Исус и знакът върху окачения на стената щит. С точност въпросното положение е отразено и на фиг. 46, където един бог коленичи сред верига от скалисти зъбери, с които тялото му се слива цветово. Под лявата му ръка нагоре се вие една черна S – образна лента.

Често срещан мотив в миниатюрното изкуство е заглавната латинска буква S, в която е изписан образът на Бог под една или друга форма. На първия пример на фиг. 47 той е на Небето, а отдолу един човек коленичи на Земята в неговата S образна поза, при което цветът на тялото му се слива с този на околния планински пейзаж. Нещо подобно по отношение на пейзажа се открива и на следващата миниатюра (фиг. 48), където Бог държи типичния си атрибут – книга, както и кръст, към чийто център е прикован. По този начин е обозначена центроостремителната сила, с която Бог е свързан. Буквата е прекъсната

Фиг. 47 и 48 Миниатюри с Бог, вписан в заглавната буква "S"

Фиг. 49 и 50 Миниатюри с Бог, вписан в заглавната буква "S"

на мястото, където се издига най-високият планински хълм. Тя започва от средата на другия хълм, спуска се надолу към земния свят в подножието на Бог и се издига зад гърба му, стигайки Небесния! Свързващото звено между двата свята е Бог! Това е дълбокият смисъл на миниатюрата. Фиг. 49 представя Яхве по уникален начин – като младолик младеж. Под него е коленичещата и молеща се човешка душа. Нещо подобно се открива и на следващата илюстрация, където буквата S сковава

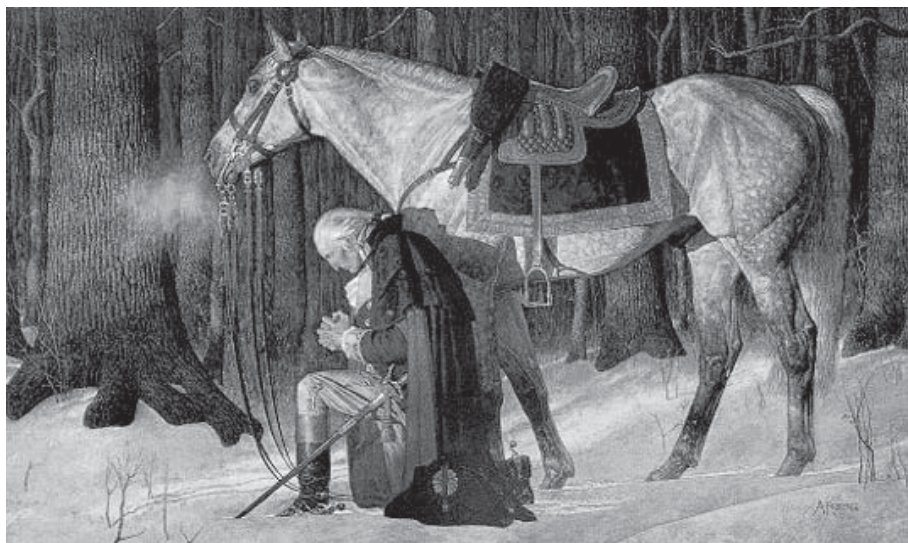

Фиг. 51, 52, 53 и 54 Древни монограми на Христос и Отец

дракона с Маргарита, а от горната част се протяга спасителната ръка на Бога. (фиг. 50)

Символът „S” се използва и в орнаментацията на някои разновидности на монограма на Христос. (фиг. 51, 52, 53 и 54) Обикновено той стои в неговата долна част, както силите на Бог Отец стоят в подосновата на физическия свят. Той се преплита с издължената надолу гръцката буква „P”, която е част от съкращението „XP” (Христос), а в други случаи като при фиг. 54 с инициалите „ih”, които означават Исус Христос.

Този начин на изписване на буквата S силно напомня на символа на американския долар \$. Неговите създатели са били напълно наясно със значението и силата му, която са се опитали да припишат на своята валута. За това говори и надписът „In God We Trust”, който директно упоменава Бог. В тази връзка особено важна е еднотоларовата банкнота, на която с големи

Фиг. 55 Имитиращият положението на Балканския Бог Отец първи президент на САЩ и виден Свободен масон Джордж Вашингтон, худ. Арнолд Фрайберг

букви е изписана думата ONE. (От всички доларови банкноти единствено нейната стойност е обозначена словесно.) Това показва не толкова числото 1, а Първият от трите члена на Светата Троица – този на Бог Отец. Той е загатнат и от другата страна на банкнотата чрез образа на Джордж Вашингтон, който като основател на американската президентска институция и свързаната с нея масонска традиция, играе ролята на „Отец“. Откъслечното познание на приложното направление от американското Свободно масонство за значението на коленичещата поза на Бог Яхве на Земята личи и от картината на Джордж Вашингтон от американския художник Арнолд Фрайберг (1913 - 2010) (фиг. 55).

*

Поетическото творчество също засяга образа на Земяния Бог Отец. Рудолф Щайнер например поставя под неговото действие създаването на човека и по-специално неговите крайници в „Медитацията на Основополагащият камък“, откъс от която предлагаме тук:

*“Душа човешка!
Ти живееш в крайниците,
Които през пространствения свят
Теб отвеждат в същността на морето на Духа:
Упражнявай спомнянето за Духа
В дълбините на душата,
Където във властващото
Битие на Твореца Всемирен
Собственият Аз
В Божия Аз
Пребъдва;
И ти наистина ще живееш
В мировата същност на човека.*

*Защото Духът-Отец във висините властва
Пораждащ битие в дълбините на света:
Серафими, Херувими, Престоли,
Нека от висините прозвучи,
Това, което в дълбините ехото намира;
То говори
Ex Deo Nascimur.”*

(превод от немски Димитър Димчев)

Българският поет Иван Вазов в края на 19 век също по гениален начин усеща значимостта на крайниците на Бога в лицето на Балкана в стихотворенията „Кръгозорът на Пловдив” и „Височайшите”:

Из „Кръгозорът на Пловдив”:

*... А там на север гледа,
над всичко заповеда,
димящ се кат вулкан
великият Балкан.
О, старий исполине,
Юмручал горделив!
Аз пак те видях нине
във небесата сини,
изпъкнал, гол, плешив,
като гигантска птица –*

*на вихрите столица!
На север и на юг,
в полето или тук,
където и да ида –
си тебе ази вида,
като се вдигах прав
сърдит, замислен, вечен,
величествен, мъгляв
..... кат идеал далечен!*

Из „Височайшите“:

Из небесния шир,
над подоблачный мир,
сив орел стреловит
фърка някъде сам,
всеки връх снеговит
той запитва оттам:
“Горди връх, що мечтайш?”
– Ах, ти искаш да знайш?
Спомням бурните дни
на борби, кръвнини,
страшний рев, гръм и вой,

из които бликна
нов живот в таз страна –
и пожари безброй...
Техний бляск и сега
ми лъщи по снега.
И треперя аз цял
от възторг и печал.
“Кой си ти?”
– Юмрукчал.

Заклучителни думи

В края на Атлантската епоха Старецът и Драконът се сковават външно, но вътрешно продължават да участват във всички по-нататъшни земни процеси. Това особено се отнася за съвремението, когато човечеството изживява на цивилизационно ниво възникването на втория европейски крайник на Североизток, който свързва континента с духовно възраждащата се майчинска азиатска култура. Ключова роля в това играе човекът. Това пророчески се указва в много древни произведения на приложното, митологичното, художественото и други изкуства, като например разгледаният мит за Зевс и Тифон. В него неслучайно се казва, че един човек с име Египан участва при освобождаването на скования бог. Друг подобен мотив е митът за Херкулес - също човек, който спасява скования към кавказката скала бог Прометей. Последният не позволява да бъде освободен от никой друг, освен от човека Херкулес. В митологията той се представя като дарител с огън, но също и като Създател и ваятел на човешкото физическо тяло, което го сближава с образа на библейския Яхве. За тази функция той самият казва следното в късноантичния диалог „Прометей или Кавказ“ на посветения в Елевзинските мистерии Лукиан от Самосата (8):

11. „Сега е ред да говоря за пластическото си изкуство и за това, дето създадох човеците. Понеже тук обвинението е двойно, не зная по коя точка ме обвинявате, дали че изобщо не е трябвало да произлезнат човеците, а по-добре е било да си останат неподвижни само като земя, или пък че трябвало да бъдат създадени, но не по приложения от мене образец, а по някакъв друг начин. Аз ще говоря и по двете точки и първо ще се опитам да докажа, че от произхода на човеците не е произлязла никаква пакост за бого-

вете, и после, че това е било много по-полезно и по-добро, отколкото ако земята би останала пуста и безлюдна.“

Немският поет Гьоте (1749-1832) също представя героят като Създател в поемата си “Прометей” и влагайки в неговите уста следните думи:

*“Да, ето ме, създавам люде по образ мой –
човешки род на мен подобен:
да плаче, да страда, да тръгне в блаженство и радост
и да нехае за тебе, както аз!”*

От всичко обаче най-силно впечатление прави страданието на коленичилиия на Земята Бог. Споменатата в мотото на тази книга болка на втвърдяващата се Земята е Негова болка! От една страна тя е следствие от външната му съпротива на действащите от Северозапад сили на Дракона, а от друга, на вътрешните гравитационни процеси на втвърдяване на неговото Същество. Последните наистина предизвикват болка, съдейки по думите на Рудолф Щайнер:

„Когато наблюдаваме Земята по време на превръщането ѝ в твърдата сцена, твърдата почва, на която днес осъществяваме развитието си, прави впечатление непрестанният процес на нейното страдание! Втвърдявайки се, тя все повече страда и стене от болки. Нашето съществуване се постига за сметка на нейните болки! Градация на последните намираме в първата част на така наречената Атлантска епоха. От времето, когато човекът е започнал своето пречистване, земята от своя страна също достигна до освобождение от болката и страданието. Този процес все още не е много напреднал. По-голямата част от твърдата под краката ни все още страда, и ако

обърнем ясновиждащ поглед към нея, ни се явява като откровение на стенанието на земното Същество. Този, който е изследвал нещата от гледна точка на окултизма и след това ги е открил във великите религиозни писания, получава откровение за това, от каква дълбочина на духовния свят са извлечени тези писания. В нас все по-силно се надига чувството на уважение към религиозните източници. Посредством нашата опитност, ние можем, наблюдавайки фактите във външния свят, да познаем емпирично каква реалост се крие в думите на Павел: „Целокупното създание въздиша и се мъчи до сега, очаквайки осинование.“ Нека преведем тези думи: целокупното земно създание е създание от болки, едно превръщане в твърд, съпроводено от болките, за да може след това за съществата му да се осъществи „приемането на осинование“ - одухотворяването. В това, което се нарича действително духовно обучение, ние трябва да започнем с такива картини от нашето обкръжение, при наблюдението на които в нас да се събуждат чувства. Най-напред на ученика, който желае да премине през обучение, се предават такива представи и понятия, които да му дадат възможност да вижда не само това, което се случва навън в природата, не само външните процеси, но и да възприема с цялата си душа като едно вътрешно изживяване съществуването на Земята, втвърдяването ѝ, което действува като болка. Този образ на болката е действителен духовен факт.” GA 101, 26.12.1907.

Връзката между произвеждащите минералния елемент сили на земната гравитация и Бог Отец е известна на средите на Свободното масонство, което означава първите с основополагащия символ “G”. Както казахме, срещу тях действат силите на магнитното поле на Земята, които от своя страна

произвеждат нейния течен или „воден“ елемент. В такъв случай, ако въздействията на ХААРП допълнително намагнитизират определени области от магнитосферата на Земята, това трябва да води до засиленото въздействие върху нейния течен елемент. От което следва, че ХААРП „втечнява“ Земята, възпроизвеждайки нейното старо, лунно, течено или предгравитационно състояние. Това от своя страна води до необходимостта от по-силно прилагане на гравитационните сили на Земята, което съответно трябва да причинява допълнителна болка на Създателя.

Въздействията през последните години на ХААРП също така вероятно допринасят за чувствителното затопляне на околната среда. (Разработването на ХААРП започва през 1993 год., а активно действа от 2007.) Последното от своя страна води до топенето или втечняването на полярните ледове, което на практика покачва количеството на течния елемент на Земята. Феноменът с „втечняването“ на Земята чрез засилване дейността на магнитното поле на Земята е пророчески предсказан в „Откровението на Йоан“, което както е известно, засяга именно настоящата епоха:

12. 1. И голямо знамение се яви на небето, - жена, облечена със слънцето, с луната под нозете ѝ и на главата ѝ корона от дванадесет звезди. 2. Тя бе непразна и викаше от родилни болки, като се мъчеше да роди.

3. И яви се друго знамение на небето, и ето голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главите му седем корони. 4. И опашката му, като завлече третата част от небесните звезди, хвърли ги на земята; и змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да изяде чедото ѝ, щом роди. 5. И тя роди мъжко дете, което има да управлява всичките народи с желязна тояга; и нейното чадо бе грабнато и занесено при Бога, дори при Неговия

Фиг. 56 и 57 Апокалиптическата Жена с Бог Отец, арх. Михаил и
бълващият течност Дракон, Албрехт Дюрер, 16 в; Мигел Кабрера,
17 в.

престол 6. И жената побягна в пустинята, гдето имаше място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни.

7. И стана война на небесата: Излязоха Михаил и неговите ангели да воюват против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели; 8. обаче, те не надвиха, нито се намери вече място за тях на небето. 9. И свален биде големият змей, оная старовременна змия която се нарича дявол и сатана, който мами цялата вселена; свален биде на земята, свалени бидоха и ангелите заедно с него.

13. И като видя змеят, че биде свален на земята, той почна да преследва жената, която бе родила мъжкото дете. 14. И дадох се на жената двете крила на голям орел, за да отлети на мястото си в пустинята, там гдето я хранят

*Фиг. 58 и 59 Апокалиптическата Жена с Американския Дракон,
ренесансови миниатюри*

за време и времена и половин време, скрита от лицето на змея. 15. И змеят изпусна след жената из устата си вода като река, за да направи да я завлече реката. 16. Но земята помогна на жената, защото земята отвори устата си та погълна реката, която змеят беше изпуснал из устата си. 17. Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Иисуса; и змеят застана на морския пясък.”

Този момент от Апокалипсиса е един от мотивите в старото изобразително изкуство (фиг. 56, 57, 58 и 59), където освен Дракона и Жената, често присъстват и Бог Отец и личният му архангел Михаил. Рудолф Щайнер от своя страна коментира този пасаж, правейки връзка между апокалиптичния Дракон и причините за възникването на настоящите земни континенти. Както се вижда, казаното особено много засяга Северна Америка:

„Нека още веднъж обърнем поглед към атлантския период. Авторът на Апокалипсиса прави това пророчески. Той има видение на облечената в Слънцето жена, която ражда младенеца Иисус и в чиито крака е Драконът. С атлантското развитие този образ става все по-неясен. В неговия край от водата се издигат нови континенти, които съдържат сили, под чието действие през следатлантския период хората изпадат в различни заблуди. Така възниква образът на Звяра със седем глави, а от Океана - една седемделна суша, която подлага човека на изпитания с това, което произлиза духовно от земята и действа в неговите емоции.” GA 346, 12

Всичко това засяга външната страна на Божественото Съ-

щество на Земята. Вътрешната е свързана с участието на човека при нейното „осиновение“ или възвръщане към духовното, което пряко касае свързаният до ден днешен с нея земен аспект на Бог Отец. Така както болката на Земята е Негова болка, така одухотворяването на човека е Негово одухотворяване. Ключът към бъдещето, към спасението на мирозданието днес държи човекът.

С оставането си на Земята след отделянето на Слънцето от нея Бог Яхве създава прототипа на *земната саможертва*! Едва по-късно Христос, който е еманация на Втория член от Троицата - Бог Син, дава нов тласък на развитието, слизайки от Слънцето и свързвайки се със Земята. В известен смисъл той *повтаря* по нов начин първичният акт на земната саможертва. Христос е представителят на останалите на Слънцето богове, които в негово лице отново се срещат със Земния Яхве, но този път в лоното на човешкото същество. Голгота е триумфът на тази среща и първа стъпка към приобщаването на човека и редица други земни същества към възроденото духовно съществуване на Космоса. Христос извършва на Голгота акт на саможертва в името на човека и Космоса, но нещо подобно някога на Земята извършва Бог Отец Яхве. Заеманата от Него област в Източна Европа е мястото на Неговата Голгота!

Бележки:

1. Д-р Рудолф Щайнер (1861 - 1925) – австриец, създател на антропософията, идеята за троичен социален ред, Валдорфската педагогика, биодинамичното земеделие, антропософското направление в медицината и други. През 1906 г. по покана на Великия Майстор във Великобритания и Ирландия на Съчетаните Шотландски Мемфистки и Мисраимски Ритуали Джон Яркър създава масонската ложа „*Mystica Aeterna*“, която ръководи до 1914 г. Творчеството му се изучава и днес в много масонски ложи по света. Въпросното уст-

но сведение от д-р Щайнер за „коленичилиия старец“ бе предадено на автора на тази книга от John Byrde – англичанин, дългогодишен служител на Camphill movement във Великобритания, Швейцария и Румъния. Основател на терапевтическата общност в Румъния „Casa Rozei“, RO-106300 Urlati, Prahova - Romania.

2. Уилям Скот-Елиът († 1930) – един от първите и най-изтъкнатите членове на лондонската ложа на Теософското общество, инвестиционен банкер, изследовател и писател.

3. Портрети на Себастиан Мюнстер с атрибути и жестикулация на Свободното масонство могат да бъдат видяни на интернет адреси: <http://www.swaen.com/os/Lgimg/04463.jpg>

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/6/66/Peter_Paul_Rubens_-_Portrait_of_Sebastian_M%C3%BCnster_%28Norton_Simon_Museum%29.jpg

4. „*Medieval Italy: Texts in Translation*“, edited by Katherine Jansen, Joanna Drell and Frances Andrews (University of Pennsylvania Press, 2009)

5. Аполодор, „*Митологическа Библиотека*“, 3

6. Връзката между Бог Отец и Бог Яхве личи от следните твърдения на Рудолф Щайнер:

„Следователно можем да кажем: В онзи ясновидец или в онези ясновидци, от които е произлязъл Генезисът, е имало едно съзнание, че всички изброени йерархии трябваше да действуват още при стадия на подготовка на човека. Но те трябва да се имали съзнание и за това, че за създаването на самия човек, за последното увенчание на целия този йерархически ред трябваше да дойде още една помощ от една страна, която в известно отношение стои по-високо от всички тези йерархии. Следователно ние поглеждаме един вид отвъд Серафимите към едно първо неизвестно и само пречувствувано Божествено Същество. Нека проследим например дейността на някой член на йерархическия ред - да речем - дейността на Елохимите: докато те не бяха стигнали до решението да увенчаят своето дело със създаването на човека, до тогава беше достатъчно да съгласуват тяхната дейност с дейността на другите йерархии до Серафимите нагоре. Но след това трябваше да им дойде помощ от една страна, към която

ние повдигаме само предчувствайки нашия духовен поглед, която се намира, така да каже, над Серафимите. Когато Елохимите искаха да насочат своята твореща дейност към тази предизвикателна замайване висина, за да могат да получат помощ от тази страна, тогава трябваше да настъпи нещо, което искаме да разберем в пълното му значение. Те трябваше, така да се каже, да израснат над себе си; трябваше да се научат да нещо повече, отколкото през подготвителния стадий. За да увенчаят напълно делото, за да го доведат до край, Елохимите трябваше да станат способни да развият още по-висши сили, отколкото са могли да развият само през време на тяхната подготвителна работа. Следователно групата на Елохимите трябваше един вид да израсне над себе си. Нека се опитаме да си съставим представа за това как да стане нещо подобно. Да се опитаме да си образуваме това понятие, като отново изходим от нещо тривиално! Нека изходим от развитието на човека! Когато виждаме човека да навлиза в съществуването като съвсем малко дете, ние знаем, че в него не е още развито това, което наричаме едно единно съзнание. Детето произнася думата „аз“, която обединява неговото съзнание, едва след известно време. Тогава това, което се намира в неговия душевен живот, се свързва в единството на съзнанието. Човекът нараства по-високо, когато обгръща в едно цяло различните дейности, които у детето са децентрализирани. Така това обединение в човека е едно развитие нагоре до едно по-висше състояние. По аналогичен начин можем да си представим по-нататъшното развитие на Елохимите. През време на подготвително развитие към създаване на човека те бяха разгърнали определена дейност. Благодарение на това, че бяха извършили тази дейност, те самите бяха научили нещо, сами бяха допринесли, за да се издигнат на една по-висока степен. Като група те бяха достигнали сега едно единно съзнание, един вид не са останали само като група, а са станали едно единство. Единството беше един вид Същество. Това, което изказваме в тази точка, е нещо извънредно важно. До сега аз можах само да ви кажа: отделните Елохими бяха така, че всеки един от тях можеше да направи нещо особено. Всеки един можеше да принесе нещо към общото решение, към общия образ, според който те искаха да създадат човека. И това, което беше човекът, беше един вид само една представа, в която те

искаха да действуват заедно. В работата на Елохимите то не беше още нищо действително. Нещо действително съществуваше едва тогава, когато те създадоха общото произведение. Но в самата тази работа те се развиха по-високо, доведоха своето единство до действителност, така щото сега не бяха само седем, в седмorkата беше едно цяло и сега ние можем да говорим за едно „Елохимство“, което се извява по седемкратен начин. Това Елохимство трябваше първо да се развие. То е това, до което Елохимите се издигнаха чрез своята работа. Библията познава това. Библията познава представата, че по-рано Елохимите бяха един вид членове на една група и след това се обединиха в едно единство, така щото по-рано работеха като членове на една група за едно общо дело, а след това са управлявани от един общ организъм. И това действително единство на Елохимите, в което Елохимите активно действуват като членове, като органи, Библията нарича „Явех-Елохим“. Тук вие имате по един още по-дълбочен начин, отколкото беше възможно по-рано, понятието за Яхве, за Йехова. Ето защо отначало Библията говори в своето разказване само за Явех-Елохим там, където самите Елохими са напреднали до една по-висока степен, до едно единство. Тази е дълбоката причина, поради която в края на сътворението внезапно се явява името Явех.” GA 122

7. Портрети на Мартин Де Вос с атрибути и жестикулация на Свободното масонство могат да бъдат видяни на интернет адреси:

<http://www.courtauld.org.uk/netherlandishcanon/image-tombstone/49.html>

https://commons.wikimedia.org/wiki/Category:Marten_de_Vos?uselang=ru#mediaviewer/File:FF_p350_Marten_de_Vos_-_Stradanus_-_Jan_Goltzius.jpg

8. Лукиан от Самосата. *Диалози*. С., 1972.

Втората част на „*Земният лик на Бога*“ е посветена на начина на образуване и значението на формата на земната фигура, съставена от планините Родопи, Витоша, Рила, Пирин, Средна гора и Осогово. Също като тази на Бог Отец, тя е антропоморфна, но заема полулегнало положение под неговите нозе. Областта ѝ обхваща по-голямата част от Тракия и Македония между Балкана и Егейско море. Заедно с фигурата на Бог тя образува общо и неразделно цяло в географско и смислово отношение, което има общо с воюващият с дракона образ на св. Архангел Михаил. Разгледани са редица древни изображения с този религиозен и езотерически мотив.

Третата част на „*Земният лик на Бога*“ засяга начина на образуване и значението на формата на континента Азия. Той възниква на два етапа, първият от които е свързан с южните му части, които някога са били свързани с Европа и Африка. Вторият засяга северните или сибирските области, които взети заедно с Юга действат като планетарен противовес на Северна Америка. Тук е изяснено естеството на т.нар. в първата част „Трета сила“. Разгледани са многобройни произведения на древното мистериинно изкуство, илюстриращи силите, замесени в тези формообразуващи духовни земни процеси.

Съдържание

Въведение.....	5
Трите етапа на образуване на европейския континент.....	6
Северноамериканския Дракон.....	18
Древното познание за формата на Дракона.....	27
Значението на драконическата форма на Северна Америка.....	30
Начинът на образуване и значението на формата на Европа.....	32
Значението на фигурата на Източноевропейския Старец - Бог Отец.....	47
Древното познание за коленичилиия Бог.....	64
Заключителни думи.....	79
Бележки.....	86

Март Атанасов
Земният лик на Бога

Част 1

*Физическото създаване на Европа и Северна Америка
от антропософска и масонска гледна точка*

Българска
Първо издание

Редактор: Нина Рашкова
Коректор: Даниела Игнатова
Художник на корицата: Мира Пъдевска
Предпечатна подготовка: Георги Акабалиев
Печат: zape4at.com

ISBN 978-954-2987-13-0